

סדרת ליל השטן

מהבוא

פנלופה דאגלס

פנלופה דאגלס מ'חבוא

ספר שני בסדרת ליל השמן

מאנגלית: נעמה חורן

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פנלופה דאגלס
מחבוא
ספר שני בסדרת ליל השטן

Penelope Douglas

The Devils Night 2

HIDEAWAY

CORRUPT by Penelope Douglas
Copyright © 2015 Penelope Douglas
Hebrew Language Copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: יפעת קלוגר
קריאה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות ליציטטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-992 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

טריגרים

אלימות

תקיפה מינית

פדופיליה וזנות ילדים (מאזכר, 2017)

אלימות נגד בעלי חיים

רשימת השמיעה

- "Black Honey" by Thrice
- "Castle" by Halsey
- "Control" by Puddle of Mudd
- "Cry Little Sister" by Seasons After
- "Emotionless" by Red Sun Rising
- "Go to Hell" by KMFDM
- "Heavy In Your Arms" by Florence + The Machine
- "Jekyll and Hyde" by Five Finger Death Punch
- "Like a Nightmare" by Never Say Die
- "Lung (Bronchitis Mix)" by Sister Machine Gun
- "Paint It, Black" by Ciara
- "Remember We Die" by Gemini Syndrome
- "Save Yourself" by Stabbing Westward
- "Scumgrief (Deep Dub Trauma Mix)" by Fear Factory
- "Smells Like Teen Spirit" by Think Up Anger
- "Smokin' In the Boys Room" by Mötley Crüe
- "Waiting Game" by Banks

לז. קינג

הערת המחברת

הרומן **מחבוא** אומנם עומד בזכות עצמו, אך העלילה היא המשך האירועים שהחלו בספר **מושחת**. מומלץ מאוד לקרוא את **מושחת** לפני קריאת הרומן הזה.

תיהנו!

אין אדם יכול להשמיד את האכזרי בתוכו באמצעות התכחשות
לאינסטינקטים שלו. הדרך היחידה להיפטר מפיתוי היא להיכנע לו.

רוברט לואיס סטיבנסון

המקרה המוזר של ד"ר ג'קיל ומר הייד

פרק 1

קא'י

הגשם דמה ללילה. אתה יכול להיות שונה בחשכה, מתחת לעננים. אני לא יודע בוודאות מה זה היה. אולי המחסור באור השמש והאופן שבו חושינו האחרים מתחדדים, או המעטה המעודן המסתיר דברים מעינינו, יש דברים שמתקבל על הדעת לעשות רק בזמנים מסוימים. לנער מעל כתפך את הז'קט ולהפשיל שרוולים. למזוג וודקה ולהתרווח בכיסא. לצחוק עם חברים ולצרוח מול משחק כדורסל המשודר בטלוויזיה. ללכת אחרי בחורה שזיינת בעיניים במשך שעה אל השירותים בפאב, ולזכות בהנהון המעיד על אישור מהחברים שלך כשאתה יוצא משם. נסו לעשות את זה במהלך היום עם מתמחה במשרד.

לא שאי פעם רציתי את החופש להתענג על דבר כזה ממילא. דברים היו מיוחדים יותר כשהיו נדירים.

אבל בכל בוקר, כשהשמש זרחה, הבטן שלי התפתלה מבפנים בציפייה. שעת בין הערביים שוב התקרבה. טלטלתי את המסכה שלי שאחזתי בידי לצד הגוף, נעמדתי במישורת שבראש המדרגות בקומה השנייה, והבטתי בריקה היושבת במכוניתה. ראשה היה מורכן, פניה נראו באור שקרן מהטלפון הנייד שלה, למרות הגשם שניתך בחלון כשהקלידה.

נדתי בראשי והלסתות שלי התכווצו. היא לא מקשיבה.

הבטתי בארוסה של החבר הכי טוב שלי מסיימת להקליד. האור שבקע מהטלפון שלה נעלם והיא פתחה את דלת המכונית, יצאה ממנה ופתחה בריצה נמרצת בגשם הסוחף. עיניי נעו וסרקו אותה. ראש מורכן ועיניים מושפלות. המפתחות נמחצים באגרופה הקמוץ. זרועותיה מסוככות על ראשה מפני הגשם ומגבילות את טווח הראייה שלה.

לחלוטין בלתי מודעת לסביבתה. הקורבן המושלם. אחזתי ברצועה בגב המסכה, מתחתי אותה והחלקתי את המסכה על ראשי. חלקה הפנימי התהדק בחיבוק עז על כל קימור בפניי. העולם סביבי התכווץ כאילו הבטתי דרך מנהרה, וכל מה שיכולתי לראות היה רק מה שניצב ממש מולי.

חום התפשט במורד צווארי, מחלחל לעומק חזי. נשמתי נשימה קרירה, עמוקה וארוכה, והרגשתי את ליבי הולם, נעשה רעב. לפתע, כאילו היה שם מפל בסמטה בחוץ, הגשם מילא את חלל הדוג'ו, ודלת מתכת כבדה נטרקה בקומה התחתונה. "הלו?" היא קראה.

הלב שלי שקע לבטני ועצמתי את עיניי, מתענג על התחושה. צליל קולה הדהד בבניין הריק, אבל נשארתי נטוע במישורת החשוכה, ממתין שתמצא אותי.

"קאי?" שמעתי אותה צועקת בחלל הגדול. נסוגתי והרמתי את הברדס של הסווטשרט השחור שלי, כיסיתי את פניי והבטתי למטה מעבר למעקה.

"הלו?" היא שאלה שוב, ביתר בהילות. "קאי, אתה כאן?" תחילה ראיתי את שיערה הבלונדיני. זה הדבר הראשון שמבחינים בריקה. בפנטהאוז השחור שלה, בדוג'ו השחור הזה, בסמטה השחורה שבחוץ, ברחוב השחור... היא תמיד בלטה.

הנחתי את ידי על מעקה הפלדה החלוד, נטעתי את רגליי בסורגים והבטתי בה פוסעת לאיטה למטה, אל תוך החדר הראשי, כשהיא לוחצת על מתגי החשמל שעל הקיר. אך דבר לא קרה. האור לא נדלק. היא הנידה את ראשה ימינה ושמאלה, נראית דרוכה לפתע, ולאחר מכן חזרה ושלחה את ידה אל המתגים, כיבתה והדליקה שוב. כלום.

החזה שלה התרומם וצנח במהירות, והיא הידקה את אחיזתה ברצועת התיק שלה בשיא הערנות.

התאמצתי לא לחייך, ועקבתי אחריה בראש מוטה. מוטב שאחשוף את עצמי. מוטב שאשחק באופן הוגן, שהיא תדע שאני כאן, ושהיא מוגנת.

אך ככל שהמתנתי יותר והמשכתי להסתתר בשקט, כך היא נראתה יותר מתוחה. וכשהעמיקה יותר אל תוך החדר למטה, לא יכולתי שלא לרצות להרגיש את הרגע. היא הייתה מבובלת. מפוחדת. מהוססת. היא לא ידעה שאני כאן. ממש מעליה. לא ידעה שממש עכשיו עיני עוקבות אחריה. לא ידעה שאני יכול לרוץ לעברה, לתפוס אותה ולהפיל אותה לרצפה עוד לפני שהיא תדע מה קרה.

לא רציתי להפחיד אותה, אבל זה מה שעשיתי. כוח ושליטה היו ממכרים. לא רציתי לאהוב את התחושה, זה החליא אותי.

זה הפך אותי לדיימון.

התחלתי להתנשם בכבדות, כשאני מהדק את אגרופי סביב המעקה, ואט־אט התחלתי גם אני לפחד.

זה לא היה נורמלי.

"אני יודעת שאתה כאן," היא אמרה והביטה סביב בגבות מכווצות. אבל העיקשות בעיניה הייתה מאולצת, ואני חייכתי מאחורי המסכה שלי. הטישירט האפורה והארוכה שלה נשמטה מכתפה, וגשם נצץ על חזה וצווארה.

בחוץ הכה מכול במרידיאן סיטי, ובשעה הזאת של הלילה – ובשכונה הזאת – הרחובות היו ריקים. איש לא ישמע אותה. וקרוב לוודאי שאיש לא ראה אותה נכנסת אל הבניין.

ועל פי האופן שבו היא החלה לסגת לאט אל מחוץ לחדר החשוך, נראה היה שהיא בדיוק התחילה להבין זאת.

התקדמתי צעד.

הרצפה העשויה סורגי מתכת חרקה וראשה זינק שמאלה בעקבות הצליל.

עיניה ננעצו בעיניי. המשכתי להביט בה והלכתי לעבר המדרגות. "קאי?" היא שאלה.

למה הוא לא עונה לי? ודאי תהתה. למה הוא עוטה את המסכה שלו? למה האורות כבויים? בגלל הסערה? מה קורה?

אבל לא אמרתי דבר בעודי הולך לאט לעבר דמותה הקטנה והיפה, שהלכה ונעשתה מוגדרת יותר ככל שהתקרבת. קווצות שיער רטובות

שלא הבחנתי בהן קודם נדבקו לחזה, ועגילי היהלום הצמודים, שמייקל קנה לה בחג המולד האחרון, נצצו על אוזניה. קצות שדיה הזדקרו מבעד לחולצתה.

עינינה הכחולות הביטו בי בחשש. "אני יודעת שזה אתה." גיחכתי מאחורי המסכה. גופה הנוקשה בגד בדבריה מלאי הביטחון.

באמת?

הקפתי אותה לאט, הולך וסוגר עליה, בזמן שהיא נשארה דוממת בעקשנות. את בטוחה שזה אני? אולי אני לא קאי, נכון? אולי פשוט לקחתי את המסכה שלו. או אולי קניתי מסכה דומה בדיוק לזו שלו.

נעצרתי מאחוריה, וניסיתי להסדיר את הנשימה למרות הלמות ליבי. יכולתי לחוש אותה. את האנרגיה בין החזה שלי לגב שלה.

היא הייתה צריכה להסתובב. היא הייתה צריכה להכין את עצמה לסכנה כפי שלימדתי אותה. היא חשבה שזה משחק?

"תפסיק עם זה," היא נבחה והפנתה את ראשה מספיק כדי שאוכל לראות את שפתייה נעות. "זה לא מצחיק."

לא, זה לא היה מצחיק. מייקל הסתלק – נסע ללילה מחוץ לעיר – וויל ודאי יצא להשתכר באיזשהו מקום. היינו רק שנינו.

ולפי האופן שבו הבטן המחורבנת שלי התהפכה באותו רגע, זה לא היה מצחיק, או טוב או נכון – איך שכל הזמן הייתי צריך לדחוף את עצמי מעבר לקצה כדי להרגיש מעט יותר בשליטה.

לא טוב עד כמה שלא רציתי להפסיק.

לפתי אותה, כרכתי את זרועותיי סביבה וטמנתי את אפי מתחת לאוזנה. הבושם שלה הכביד על עפעפיי, וכשהידקתי את אחיזתי והצמדתי את גופה אל גופי, שמעתי אותה מתנשפת. "זה רק אנחנו, מפלצת קטנה," נהמתי. "בדיוק כמו שרציתי, ויש לנו את כל הלילה."

"קאי!" היא צעקה ומשכה בזרועותיי.

"מי זה קאי?"

היא התפתלה, התנגדה לאחיזתי ונאבקה. "אני מכירה אותך כבר. את הגובה שלך, את מבנה הגוף שלך, את הריח שלך..."

"באמת?" שאלתי. "את יודעת איך אני מרגיש, אה?"

טמנתי את פניי עטויות המסכה בצווארה, והידקתי את זרועותיי סביבה. רכושני. מאיים. התנשפתי ולחשתי, "אני מתגעגע אל התיכוניםטית הקטנה שהיית, ריקה."

גנחתי, והתנהגתי כאילו אני אוהב להרגיש כיצד היא מתפתלת עליי. "לא התחצפת אליי בכלל."

היא עצרה, וחוץ מנשימתה כל חלק בגופה קפא. החזה שלה שקע והיא החלה לרעוד תחת זרועותיי. הצלחתי להפחיד אותה.

מישהו קרוב לנו אמר פעם בדיוק את המילים האלה, מישהו שהפחיד אותה, וכעת היא לא הייתה בטוחה אם הוא אני או לא. דיימון נעלם בשנה שעברה והוא יכול להיות בכל מקום, נכון, ריקה?

"חיכיתי לזה הרבה זמן," אמרתי ושמעתי את הרעם מתנפץ בחוץ. "תפשטי את החרא הזה." הפשלתי את חולצתה, חשפתי את הגופייה שלה, והיא פלטה צרחה. "אני פאקינג רוצה לראות אותך."

מתנשפת, היא התרחקה והניפה מעליי את זרועותיה. היא נסוגה מייד – התגובה הראשונה שלימדתי אותה לבצע כשמישהו לופת אותה מאחור – אבל ידעתי מה היא עומדת לעשות, והזיתי את כף רגלי האחורית.

בחייך, ריקה!

ואז, לפתע, היא צנחה, כל כובד משקל גופה חמק מבין זרועותיי היישר לרצפה.

כמעט צחקתי. היא חשבה במהירות. יופי.

אבל המשכתי בתקיפה. היא זחלה על ידיה וברכיה, מתכוננת לכרוח במהירות, ואני הסתערתי ולפתי אותה בקרסול.

"לאן את חושבת שאת הולכת?" הקנטתי.

היא התהפכה ובעטה במסכה שלי, ואני נסוגתי וצחקתי. "הו, אלוהים, הולך להיות כיף איתך. אני פאקינג לא יכול לחכות."

יכבה חמקה ממנה כשזחלה לאחור, דחפה את עצמה ונעמדה שוב על רגליה. היא הסתובבה, פחד נראה בבירור על פניה, והיא פרצה בריצה לעבר המלתחות. כנראה לעבר היציאה בחלקו האחורי של הבניין.

רדפתי אחריה ואחזתי בחולצתה, וכל גופי בער.
 פאק. הרגשתי קילוח זיעה מחליק מטה על עורפי.
 זה רק משחק. לא אפגע בה. כמו תופסת או מחבואים ששיחקנו
 בילדות. ידענו שלא יקרה לנו שום דבר רע אם ניתפס, ולא נגרום כל
 נזק כשאנחנו רודפים, אך למרות זאת, הפחד הלא רציונלי ריגש אותנו.
 זה מה שאהבתי. זה כל מה שזה היה. זה לא היה אמיתי.
 סובבתי אותה, כשאני חובק אותה ביד אחת, ובידי השנייה כופפתי
 את הברך שלה והרמתי אותה מהרצפה. היא הניפה את הברך השנייה
 אבל הספקתי לפתל את האגן לפני שהמכה נחתה בין רגליי. הפכתי
 אותה שוב והשלכתי את שנינו אל הרצפה, כשאני מעליה.
 "לא!" היא זעקה. גופה התפרע תחתיי ואני התמקמתי בכוח בין
 רגליה, הרמתי את מפרקי כפות ידיה מעל לראשה והצמדתי אותם זה
 לזה. היא נאבקה באחיוזתי אבל זרועותיה החלו לרעוד וכוחה נחלש.
 הפסקתי לזוז והשפלתי את מבטי. לדיימון ולי יש עיניים כהות
 ושיער כהה, אף ששיערו כמעט שחור. היא לא תוכל להבחין בהבדל
 תחת האפלה ששררה סביבנו.
 אבל היא יכולה לחוש אותי. אוחו אותה, מצמיד אותה בכוח, מאיים
 עליה... ממש כמוהו.
 אט-אט הנמכתי את ראשי אל שדיה, מרחף סנטימטר מעל עורה,
 והיא הפסיקה להיאבק. היא התנשפה כל כך חזק, שנשמע כאילו היא
 עוברת התקף אסטמה.
 כשהרמתי את מבטי אליה וראיתי את גופה מתעצב בהתאם לגופי
 ואת ידיה הכבולות מעליה בחוסר אונים, הבחנתי שהיא בוכה. היא
 ידעה שזהו זה. איש לא יעצור אותי, איש לא ישמע אותה צורחת,
 משוגע במסכה שיכול לפגוע בה, להרוג אותה, והוא יעשה את זה
 במשך כל הלילה.
 לעזאזל. משכתי לאחור את הברדס והסרתי את המסכה בזעם.
 "חתיכת תינוקת רפוקה!" שאגתי, והטחתי את ידי ברצפה לצד ראשה.
 "תורידו אותי ממך!" תחבתי את פניי אל מול פניה. "עכשיו! קדימה!"
 היא נהמה, פניה הלכו והאדימו, והיא זינקה מעלה וכרכה את זרועה

סביב עורפי. היא מחצה אותי בנעילת ראש, שלחה את ידה השנייה אל מתחת לזרועה, ותחבה אצבע ואגודל בעיניי.

זה לא היה הרבה, אבל זה גרם לי להרפות מאחיזתי מספיק זמן כדי שהיא תחבוט בי בצד ראשי, וכשנסוגותי, היא התאמצה להזדקף, חטפה את התיק שלה ונופפה בו לעבר ראשי.
 "אוף," רטנתי ומשכתי אותו מידיה.

אבל היא זינקה במהירות על רגליה, רצה אל הקיר, חטפה את אחת מחרבות הקרו, ונעמדה נכונה כתנוחה, בידית במבוק מונפת.

חזרתי והתיישבתי על עקביי מושך את ידי מפניי, בודק אם אני מדמם. כלום. נאנחתי והרמתי אליה את עיניי, גופי הלך ונעשה קר ככל שהפחד עזב את עיניה והתחלף בכעס.

האדרנלין עדיין זרם באיבריי ואני התנשמתי עמוקות, ולפתע גופי היה כבד פי עשרה כשנעמדתי על רגליי.

"אני לא אוהבת שאורבים לי ככה!" היא פלטה. "זה אמור להיות מקום בטוח."

ממצצתי ונעצתי בה מבט נוזף. "אין שום מקום בטוח."
 הלכתי לעבר המדרגות והסרתי את הסוטרט בזמן שטיפסתי בהן.
 "את לא ערנית."

אספתי את בקבוק המים שהשארתי קודם ליד החלון. "אני עוקב אחריך. כשהיית ברחוב, הפנים שלך היו תקועות בתוך הטלפון. ובקושי הצלחת להזיז אותי. את מבזבזת יותר מדי זמן בלהיות בפאניקה."

לגמתי מהמים, הייתי צמא מאוד, לא רק ממאמץ, אלא הרבה יותר מכך. יותר מדי מחשבה, דאגה ותחבולות. הייתי זקוק למים.

התגעגעתי ללילות ההם, לפני שנים, כשהרגשתי משוחרר. כשהיו לי חברים שיכולתי ללכת לאיבוד איתם.

צעדיה רקעו על המדרגות, וכשהבטתי החוצה מבעד לחלון, האורות החזקים של מרידיאן סיטי בצידו השני של הנהר, זהרו בחוזקה, בניגוד חריף לאפלה ששררה בצד הזה.

"הפנמתי כל דבר שלימדת אותי, היא אמרה. "בטחתי בכך, ואתה לא לקחת את זה ברצינות. עכשיו, אם דבר כזה יקרה שוב, אני כבר אתמודד."

"היית צריכה להתמודד הפעם! ואם זה לא הייתי אני? מה היה קורה לך?"

הצצתי עליה מגבוה, ראיתי את עיניה הכאובות מביטות מבעד לחלון, וחרטה החלה להתפתל בבטני. שנאתי לראות את המבט הזה. ריקה עברה מספיק, ורק ערערתי אותה שוב.

"אני חושבת שאהבת את זה," היא ענתה בשקט, עדיין מביטה החוצה מבעד לחלון. "אני חושבת שנהנית מזה."

ליבי החסיר פעימה, הסטתי ממנה את עיני ועקבתי אחר מבטה אל מחוץ לחלון.

"אם הייתי נהנה מזה, לא הייתי מפסיק."

היא הרימה אליי את מבטה, ואני שמעתי מכונית חולפת למטה, ואת צמיגיה מתפלשים בגשם.

"אתה יודע, גם אני עקבתי אחריך," היא אמרה לי. "אתה שקט, אף אחד לא רואה איפה אתה אוכל או ישן..."

סובבתי את פקק בקבוק המים, ומכל הפלסטיק חרק באגרופי. ידעתי על מה היא מדברת. ידעתי שהייתי מרוחק.

אבל הייתי מוכרח לשמור הכול בפנים, אחרת הייתי מסתכן בכך שהדברים הלא נכונים היו חומקים החוצה. היה עדיף כך.

וזה החמיר בזמן האחרון. הכול היה דפוק. היא ומייקל היו כל כך שקועים זה בזו, ויל היה פיכח רק כמה שעות ביום. הייתי לבדי יותר מאי פעם.

"אתה כמו מכונה." היא שאפה ארוכות. "לא כמו דיימון. אי אפשר לקרוא אותך."

היא עצרה. "חוץ מעכשיו. חוץ מהזמנים שבהם אתה עוטה את המסכה שלך. אהבת את זה, נכון? זאת הפעם היחידה שאני רואה שאתה מרגיש משהו."

הפניתי את ראשי וריככתי את מבטי. "את לא נמצאת איתי כל הזמן," התלוצצתי. לרגע נעצתי בה את מבטי ושנינו ידענו בדיוק על מה אני מדבר. היא לא ראתה אותי עם נשים. סומק קל התפשט בלחייה. היא שלחה לעברי חצי חיוך, ונטשה את קו החקירה שלה.

כחכחתי בגרוני והמשכתי הלאה. "את צריכה לעבוד על התקפות-הנגד שלך", אמרתי לה. "ועל המהירות שלך. אם את עוצרת, את נותנת ליריב שלך הזדמנות לתפוס אותך."
"ידעתי שאני בטוחה איתך."

"את לא", עניתי בתקיפות. "תמיד תניחי שאת בסכנה. ככה, אם מישהו חוץ ממייקל יתפוס אותך, הוא יחטוף את מה שמגיע לו."
היא שילבה את זרועותיה מעל חזה, ויכולתי להרגיש את עוגמת הנפש שלה. הבנתי אותה. היא לא רצתה לחיות כל חייה על המשמר. אבל היא כמעט לא נקטה באמצעי זהירות בסיסיים, ולא היה גבול לכמה שהיא עשויה להצטער על סיכונים לא מחושבים. מייקל לא היה תמיד בסביבה. אבל כשהוא נמצא, הוא לפחות היה איתה. עברו שבועות מאז שדיברתי איתו באמת.
"מה שלומו?" שאלתי אותה.

היא גלגלה את עיניה והבחנתי שמצב הרוח שלה משתנה ונעשה קליל יותר. "הוא רוצה לטוס לריו או משהו ולהתחתן."
"חשבתי שהחלטתם לחכות עד שתסיימי את הקולג'."

היא הנהנה ונאנחה. "כן, גם אני חשבתי ככה."
כיווצתי את עיניי לעומתה. אז מה קורה?
ההורים של מייקל וריקה ציפו לחתונה בת'אנדר ביי, ולמיטב ידיעתי, בני הזוג חיו עם זה בשלום. למעשה, מייקל היה מאוד נחרץ בדעתו לעשות מזה עניין גדול.

הוא רצה לראות אותה צועדת לעברו בכנסייה, לבושה בשמלה. אחרי הכול, הוא גדל במחשבה שהיא תינשא לאחיו. הוא התכוון להראות לכולם שהיא שלו.
ואז זה הכה בי.

דיימון.

"הוא פוחד שמסיבת חתונה גדולה תפתה את דיימון לחזור, ניחשתי. ריקה הנהנה שוב בכובד ראש, כשהיא עדיין מביטה מבעד לחלון.
"הוא חושב שאם נתחתן לא יקרה לי שום דבר רע. וכמה שיותר מהר – יותר טוב."

"הוא צודק", אמרתי לה. "חתונה – מאות אנשים, כשוויל ואני לצידו – האגו של דיימון לא יעמוד בזה. הוא לא יוכל לשמור מרחק."
 "אף אחד לא ראה אותו או שמע ממנו כבר שנה."
 כיווצתי את הלסת, וציפייה כיווצה את בטני. "כן, זה מה שמפחיד אותי."

לפני שנה דיימון רצה שריקה תסבול באופן לא יתואר. למעשה, כולנו רצינו בכך, אבל דיימון הלך עם זה קצת יותר מדי רחוק, וכשלא תמכנו בו, כולנו הפכנו לאויביו. הוא תקף אותנו, פגע בה ועזר לאחיו של מייקל, טרוור, לנסות להרוג אותה. מייקל היה מספיק חכם להניח שהכעס של דיימון עדיין לא התפוגג. אם היינו יודעים היכן הוא, זה היה דבר אחד, אבל הבלשים ששכרנו למצוא אותו ולפקוח עין על צעדיו, לא הצליחו לאתר אותו.

וזה הסביר למה מייקל רצה לנקוט אמצעים כדי להרחיק את ריקה מאור הזרקורים, וחתונה גדולה בביתנו המפואר שעל חוף הים, הייתה ממקמת אותה בדיוק במקום שכזה.

"לא אכפת לך מחתונה גדולה", הזכרתי לה. "את רק רוצה את מייקל. למה שלא תברחו, ותעשו את זה כמו שהוא רוצה?"
 היא שתקה כמה רגעים ואז אמרה בשקט, כשעינייה במקום רחוק.
 "לא." היא נדה בראשה. "בדיוק מאחורי סנט קיליאנ'ס, במקום שבו נגמר היער והצוקים הופכים לים. תחת שמי חצות..." היא הנהנה, חיוך יפיפה ועצוב עלה בשפתיה. "שם אתחתן עם מייקל."

בחנתי אותה, משתומם מהמבט המרוחק והחולמני בעיניה. כאילו היא ידעה תמיד שתינשא למייקל וכל חייה ראתה זאת בעיני רוחה.
 "מה זה הבניין הזה?" ריקה החוותה בתנועת סנטר אל מעבר לחלון.
 עקבתי אחר מבטה, אבל לא הייתי צריך להסתכל כדי לדעת על איזה בניין היא מדברת. הייתה סיבה לכך שבחרתי את המיקום הזה לדוג' שלנו.

הבטתי אל הזגוגית ובהיתי בבניין שהיה מעבר לכביש, הוא היה גבוה מהבניין שלנו בשלושים קומות בערך, והגשם ופנסי הרחוב השבורים הקדירו עוד יותר את האבן האפורה ממנה היה עשוי.

"האפיפיור, עניתי. "זה היה חתיכת מלון פעם. עדיין, בעצם."
האפיפיור ננטש לפני כמה שנים, ונבנה כשדובר על הקמת אצטדיון
פוטבול כדי למשוך עוד תיירים למרידיאן סיטי, וכדרך להפיח רוח
חיים בווייטהול, המחוז העירוני המוזנח שבו עמדנו עכשיו. לרוע
המזל, האצטדיון לא הוקם, והאפיפיור פשט רגל אחרי מאמצים לשרוד.
סרקתי במבטי את החלונות הכהים, את צללי התריסים שבקושי
נראו בתוך מאות החדרים שהיו כעת ריקים ושוממים. היה קשה לחשוב
שבמקום גדול כזה אין עוד שמץ של חיים. בלתי אפשרי, למעשה. עיניי
החדשניות הביטו בכל חלל אפל, אבל יכולתי לראות רק למרחק של
סנטימטרים ספורים בחדר לפני שהאפלה כילתה את השאר.

"אני מרגישה כאילו מישהו מסתכל עלינו."

"אני יודע," הסכמתי וסרקתי כל חלון, בזה אחר זה.

מזווית עיני ראיתי אותה נרעדת, והרמתי את הסוטר שלי
והושטתי לה אותו.

היא לקחה אותו וחייכה אליי כשהסתובבה ברכה אל המדרגות.
"נהיה קר. אני לא מאמינה שכבר אוקטובר. עוד מעט יגיע ליל השטן,"
אמרה בקול מתנגן ונשמעה נרגשת.

הנהנתי והלכתי אחריה.

אבל כששלחתי מבט נוסף לאחור, צינה הזדחלה במורד גופי
מהמחשבה על מאה החדרים הריקים, רדופי הרוחות, במלון הנטוש
שמעבר לכביש.

ועל ליל השטן, לפני זמן כה רב, כשילד שהיה פעם אני, רדף אחר
ילדה שהייתה אולי כמו ריקה, במקום שאולי היה בדיוק המלון האפל
הנשקף מבעד לחלון עכשיו.

אבל שלא כמו הלילה, הוא לא הפסיק.

הוא עשה משהו שאסור היה לו לעשות.

ירדתי במדרגות במרחק סנטימטרים ספורים מריקה, מתאים את
צעדיי לשלה בתזמון מושלם, ונועץ את מבטי בשיערה מאחור.

היא לא הבחינה עד כמה הסכנה הייתה קרובה.

פרק 2

קא

ליל השטן

לפני שש שנים

ליל השטן. זה היה הלילה.

האחרון שלנו.

בחודש מאי עמדנו לסיים את הלימודים, ואחרי שארבעתנו נעזבו לקולג', נחזור הביתה רק בחופשות החורף והקיץ. ואז כבר נהיה מבוגרים מדי לזה. לא נוכל להשתמש בנעורים כתירוץ לכך שבחרנו לחגוג את הלילה שלפני ליל כל הקדושים במתיחות ותעלולים ילדותיים, רק כדי לעשות בלגן. נהיה גברים. זה כבר לא יתאים, נכון? לכן, הלילה זה יקרה. הפינאלה.

סגרתי בטריקה את דלת המכונית שלי וחציתי את מגרש החניה, כשאני חולף ליד הב-מ-יו של דיימון לעבר הכניסה האחורית של הקתדרלה. פתחתי את הדלת ונכנסתי אל הטרקלין שכלל כמה שולחנות, מטבח, ספות אחדות ושולחן קפה, עליו היו פזורים עלונים בנושא כיצד להתפלל תפילת מחרוזת וכיצד לצום באופן בריא.

נשמתי נשימה עמוקה, ריח הקטורת הנצחי מילא את האולמות הריקים. אני קתולי מלידה וכך גם דיימון חברי, אבל בפועל היינו קתולים כמו שטאקו בל הייתה מסעדה מקסיקנית. אני שיתפתי פעולה למען אימא שלי, ואילו דיימון שיתף פעולה לשם הבידור.

פניתי לעבר המסדרון אל הכנסייה האמיתית, אבל חבטה חזקה חדרה את השקט, ואני נעצרתי בפתאומיות והבטתי סביב כדי לגלות מהיכן הגיע הקול, שנשמע כקולו של ספר הנשמט על שולחן.

זה היה יום שישי בבוקר. לא רבים היו אמורים להיות כאן, אף שוודאי כמה מאחרים עדיין כרעו ברך בין הספסלים והתפללו למחילה על חטאיהם, אחרי הווידוי שזה עתה הסתיים.
"על מה דיברנו אתמול?" שמעתי את קולו החזק של האב בייר אי שם משמאלי.

"אני לא זוכר, אבי."

חייכתי לעצמי. דיימון.

פניתי שמאלה ופסעתי בשקט על רצפת השיש במסדרון אחר, כשאני מעביר את קצות אצבעותי על הקירות המחופים עץ מהגוני ומתאמץ שלא לצחוק.

נעצרתי ממש לפני דלת המשרד הפתוחה של חדר הכומר, והתעכבתי מעט כדי להקשיב. בנימה חלקלקה ושלווה דיימון ענה לבייר כמו על פי תסריט.

"אתה חסר חרטה וחסר אחריות."

"כן, אבי."

החזה שלי הזדעזע. דבריו של דיימון תמיד עמדו בסתירה מוחלטת לאופן שבו הם נשמעו כשיצאו מפיו. כן, אבי, כמו בהסכמה מוחלטת שהוא התנהג רע, ובאותו זמן – כן, אבי, נכון שאתה גאה ביי רובנו יישכנו את ההדורים בתא הווידויים שבחלל המרכזי, אבל דיימון – אחרי שנים רבות של כישלונות בניסיונות 'החזרה למוטב' אצל אביו והכומר שלו – אולץ להתחנך פנים אל פנים במפגשי ייעוץ שבועיים.

הוא פאקינג נהנה מזה. הוא התענג מכך שבעיני כולם הוא נחשב לשטן.

סובבתי את ראשי והצצתי אל תוך החדר, וראיתי את הכומר מקיף את השולחן, בעוד דיימון כורע על דרגש יחיד, והתנ"ך השחור והגדול של בייר ניצב לפניו.

"אתה רוצה להישפט?" שאל האב.

"כולנו נישפט."

"זה לא מה שלימדתי אותך."

ראשו של דיימון היה רכון ושיערו השחור היה תלוי מעל עיניו, אבל ראיתי רמז לחיוך שבייר ודאי לא יכול היה לראות.

הוא לבש את מדי בית הספר שלנו, מכנסי חאקי וחולצת כפתורים מקומטת בצורה אופיינית, לא רכוסה, ועניבה רפויה בצבעי כחול וירוק הייתה תלויה סביב צווארו. היינו בדרכנו לבית הספר, אבל הוא נראה כאילו לבש את בגדיו כל הלילה.

לפתע הוא הפנה את ראשו לעברי והבטתי בו כשהוציא את לשונו, העביר אותה מצד לצד באופן פרובוקטיבי וחיך אליי כמו איזה אידיוט. פרצתי בצחוק אילם, חייכתי אליו ונענעתי את ראשי.

איזה שמוק.

הסתובבתי וחזרתי במסדרון לעבר הכנסייה, כשאני משאיר את דיימון לסיים את ה'שיעור' שלו.

היו דברים רבים שאהבתי במקום הזה, אבל לחטוף הטפות מוסר מהסוג הזה לא היה אחד מהם. המיסות שעממו אותי, לימודי הדת היו חדגוניים, רבים מהכמרים היו קרים ומנוכרים, וכל כך הרבה מחברי הקהילה שהיו מרושעים זה לזה מיום שני עד שבת, זימרו זמירות שונות בין השעות עשר לאחת-עשרה ביום ראשון בבוקר. הכול היה שקר.

אבל אהבתי את הכנסייה. היא הייתה שקטה. וכאן השקט מתאפשר, ללא ציפיות או אינטראקציות כפויות.

צעדתי במעבר המוליך לירכתי הכנסייה והצצתי בארבעת תאי הווידוי, ווידאתי שהאור המציין שכומר נמצא בפנים, כבוי. מכיוון שכולם היו ריקים הלכתי עד לקצה הימני המרוחק ובחרתי את התא האחרון, שהיה מוסתר חלקית מאחורי העמוד הקרוב ביותר לחלונות הווטראז'.

משכתי לאחור את הווילון, צעדתי אל תוך התא הקטן והאפל, וחזרתי וסגרתי את הווילון. ריח של עץ עתיק אפף אותי, אבל חשתי במעומעם משהו אחר. רמז למה שהיה בחוץ. רוח ומים.

התיישבתי על כיסא העץ, הבטתי קדימה, אל המחיצה הקלועה והחשוכה שמולי, וידעתי שבצידה השני אין איש. כל הכמרים עברו לבצע את המטלות האחרות שלהם. בדיוק כמו שאהבתי. תמיד התוודיתי לכדי.

כרעתי, הנחתי את מרפקיי על הברכיים ושילבתי את כפות ידיי. השרירים בזרועותיי שרפו מכיוון בלתי רצוני.

"סלח לי, אבי, כי חטאתי," אמרתי בקול שקט. "חלף חודש מאז הווידוי האחרון שלי."

לעלעתי בחוזקה, וכמו תמיד הייתי ער יותר לכך שכאשר אין כומר שמקשיב לי, אני מקשיב לי. ותאמינו או לא, לפעמים זה קשה יותר. אין איש שיציע לי מחילה, חוץ ממני.

"אני יודע שאתה לא שם," אמרתי לאוויר הריק מהעבר השני. "אני יודע שאני עושה את זה כבר כל כך הרבה זמן, שאני לא יכול להמציא תירוצים, אבל..." עצרתי כדי לחפש מילים. "אבל לפעמים אני יכול לדבר רק כשאף אחד לא מקשיב."
נשמתי עמוק, השריון שלי התפרק.

"כנראה אני פשוט צריך להגיד את זה בקול רם." גם אם לא אקבל את העונש העלוב שנועד לכפר על חטאיי, ומעולם לא מחק את האשמה. שאפתי את ריח המים והרוח, שלא ידעתי מהיכן הגיע אבל גרם לי להרגיש כמו במערה. מוגן מפני עיניים ואוזניים.

"אני לא צריך אותך. אני רק צריך את המקום הזה," הודיתי. "מה לא בסדר אצלי, שאני אוהב להסתתר? שאני כמו הסודות שלי?"
לא יכולתי לדמיין שלדיימון היו סודות. הוא לא התגאה במעללים המלוכלכים שלו, אבל הוא גם מעולם לא הסתיר אותם. ויל, חבר נוסף בחבורה שלנו, לא עשה דבר ללא גיבוי, כך שמישהו תמיד היה מודע למה שהוא מעולל.

ומייקל – הקפטן של הקבוצה שלנו והאחד שהייתי הכי קרוב אליו – הסתיר מהסובבים אותו רק את מה שהסתיר מעצמו.
אבל אני... ידעתי מי אני. ועשיתי מאמץ ניכר לא לתת לאיש לראות זאת לעולם.

"אני אוהב לשקר להורים שלי," כמעט לחשתי. "אני אוהב שהם לא יודעים מה עשיתי אתמול בלילה או בשבוע שעבר, או מה אני הולך לעשות הלילה. אני אוהב שאף אחד לא יודע כמה אני אוהב להיות לכדי. כמה אני אוהב ללכת מכות, ואני אוהב את החדרים

הפרטיים במועדונים... " אבוד במחשבות לא השלמתי את המשפט, ונזכרתי בחודש שחלף מאז הוידוי האחרון שלי ובכל הלילות שבהם איברתי את עצמי.

"אני אוהב שהחברים שלי רעים בשבילי," המשכתי. "ואני אוהב לצפות."

עטפתי אגרוף אחד בשני, ואילצתי את המילים לצאת. "אני אוהב לצפות באנשים. משהו חדש, שרק גיליתי על עצמי." העברתי את ידי בשיערי והרגשתי את הקצוות הקשים מג'ל. "אני רוצה לקחת חלק, להרגיש את מה שהם מרגישים, זה כמעט יותר סקסי מאשר להיות ממש חלק מזה." הרמתי את מבטי אל הפרגוד הכהה, וראיתי שרק חלק קטן ממנו הושאר פתוח. "ואני אוהב להסתיר את זה. אני לא רוצה שהחברים שלי יכירו אותי טוב כמו שהם חושבים שהם מכירים. אני לא יודע למה." הנעתי את ראשי וחשבתי. "יש דברים שמרגשים יותר כשהם נשמרים בסוד."

שמטתי את מבטי באנחה. "אבל יחד עם זה שמדליק אותי לא להיראות, זו גם הרגשה של בדידות. לא נוצר שום קשר." מה שלא היה לגמרי נכון למתבונן מבחוץ. מייקל, ויל, דיימון... באופן כלשהו קורצנו מאותו החומר. כולנו אהבנו חוויות מסעירות והשתוקקנו לתחושת ההיי שהגיעה רק מכך שעשינו דברים אסורים. אבל אני? אהבתי את הפרטיות שלי. יותר מהם.

ואהבתי אותה מטונפת. בדיוק כמוהם. חזרתי להווה והדפתי מעליי את הבושה. "אז בכל אופן, אני משקר. כל הזמן. יותר משאפשר לספור." לכולם. "ורוב הזמן אני גם שונא את אבא שלי. נשאתי לשווא את שם האל איזה חמש מאות פעמים בחודש האחרון, ועשיתי סקס לפני הנישואים כדי לשבור את המונוטוניות של כל דקת ערות שטופת מחשבות לא טהורות." צחקתי למשמע מילותיי ונדתי בראשי.

"סיגוף קל לא יגרום לי להפסיק, ואין לי שום כוונה להשתנות, אז..." ומשום כך וידוי בפני כומר לא יועיל לי. שוב, אני אוהב לעשות את כל מה שאני עושה לא כמו שצריך.

אבל זאת הייתה הרגשה טובה, להודות בכך. לפחות התוודיתי, נכון? לפחות ידעתי שאני עושה דברים אסורים, וזה היה משהו.

עצמתי את עיניי, נשענתי על הקיר מאחוריי ונשמתי את הדממה. פאק, לא יכולתי לחכות ללילה. המחשבה על הקטקומבות ובית הקברות, או על כל מקום שאליו נגיע, מילאה אותי בצורך. המסכה שלי, הפחד, המרדף... בלעתי את הגוש בגרוני והרגשתי את חום גופי עולה. טפטוף המזרקה המה בשקט בירכתי הכנסייה, ושמעתי הד של שיעול מרחוק. לא ידעתי מה יקרה קודם – אשבור משהו, אזיין משהו, או ארביץ למישהו, אבל מה שזה לא יהיה, רציתי שיקרה עכשיו. הלילה היה גולת הכותרת של השנה שלי.

"יש סיפור..." אמר לפתע קול, וטלטל אותי.

פערתי את עיניי וליבי צנח לבטן המזוינת שלי. מה לעזאזל...?

הקול – קול אישה – הגיע ממקום כלשהו קרוב.

קרוב כמו עברו השני של תא הווידוי המזוין.

זינקתי מהכיסא, ורגליו חרקו על רצפת השיש.

"לא, בבקשה," היא התחננה, כי ודאי ידעה שאני עומד לפתוח את

הדלת אל תא הכומר שבצד השני. "לא התכוונתי להקשיב, אבל כבר

הייתי כאן ואתה התחלת לדבר. לא אגלה כלום."

היא נשמעה צעירה, אולי בגילי, ולחוצה. השפלתי את עיניי אל

הפרגוד, קולה היה במרחק סנטימטרים ספורים.

"היית שם כל הזמן?" נהמתי כשבראשי מתרוצצים כל הדברים

שאמרתי. "מה הקטע? מי את?"

הסטתי לרווחה את הווילון בצד שלי, אבל שמעתי את תריס העץ

בצד שלה מחליק ונפתח לגמרי ואת התחינה שלה, "בבקשה," היא

לחשה. "אני רוצה לדבר איתך, ולא אוכל – אם תראה אותי. תן לי

דקה. רק דקה אחת."

עצרתי ונעלתי את הלסתות שלי. מה לעזאזל היא עושה שם? היא

יודעת מי אני?

"אתה יכול לראות אותי," היא אמרה. "רק תן לי דקה."

משהו בקולה היה שברירי. כאילו הייתה אגרטל מתנודד בקצה

שולחן קפה. לרגע עמדתי קפוא במקומי, מתלבט אם להניח לסקרנות שלי לגרור אותה מהתא, או להיענות לבקשתה.

אוקיי, אבל רק דקה.

"יש סיפור, היא התחילה שוב כשלא התרחקתי, "על מלון האפיפיור במרידיאן סיטי. מכיר את המקום?"

הבטתי בפרגוד, ובקושי הבחנתי במתווה גופה.

"האפיפיור?" בזכור של מיליונים, בצד המחורבן של הנהר?

סגרתי את הווילון וחזרתי לשבת במקומי. "מי את?"

"יש שמועה על הקומה השתים-עשרה," היא המשיכה, מתעלמת משאלתי. "היא קיימת, אבל אף אחד לא יכול להיכנס אליה. שמעת את הסיפור הזה?"

התרווחתי רק מעט, גופי היה עדיין נוקשה ודרוך. "לא."

"השמועה אומרת שהמשפחה שהיא הבעלים של האפיפיור בנתה

את הקומה השתים-עשרה בכל מלון שהקימה, לשימוש אישי של בני

המשפחה בלבד," היא אמרה. "כשהם נמצאים בעיר מסוימת שבה יש

מלון בבעלותם, הקומה כולה היא הבית שלהם. אבל היא לא נגישה

לאורחים. המעלית לא עוצרת בקומה הזאת, וחקירה העלתה שלמעלית

אין אפילו אפשרות לעצור שם. הקומה מבוצרת." קולה התייצב והבחנתי

בשמץ של התרגשות בדבריה. "וכך גם הגישה למדרגות."

"אז איך המשפחה מגיעה לקומה הסודית שלהם כשהם רוצים

להיכנס?"

"טוב, זאת השאלה, לא?" היא שאלה. "זה הסוד. מאז ומעולם אנשים

הניחו שזאת בסך הכול תעלומה שהבעלים והצוות מפיצים כדי להפוך

את המלון למושך יותר." היא נעצרה ויכולתי לשמוע אותה שואפת.

"אבל השכנים התחילו להבחין בה."

"בה?"

"נערה-רוקדת," היא ענתה.

"רוקדת," חזרתי אחריה, מעט יותר מתעניין לפתע.

קומה סודית? כניסה סודית? רוח רפאים של נערה?

הרגשתי שהיא מהנהנת, אבל לא הייתי בטוח. "אחרי חצות, כשכמעט

כל האורחים סגורים בחדרים שלהם והמלון שקט וחשוך, אומרים שאפשר לראות אותה... " היא כמעט לחשה, ויכולתי לשמוע חיוך בקולה. "רוקדת לברדה – כמו בלרינה – למטה, בחושך, באולם הנשפים המואר באור הירח. רוקדת לצלילי שיר ערש מכשף."

הבטתי בשפתיה הנעות, שהיו מוסתרות ברובן בצל, אבל יכולתי להבחין בתוואי שלהן.

"יש סיפור אחר, על בלרינה הרוקדת גם במרפסת של הקומה השתים-עשרה." היא המשיכה. "ראו אותה מהחלונות בקומות הגבוהות. הגשם הקל נצץ והחזיר את אורות העיר, ורקד איתה כשהסתחררה וזינקה באוויר. במהלך השנים הצטברו עוד סיפורים, תצפיות ושאלות... נערה שמעולם לא נרשמה במלון או עשתה צ'ק אאוט, מסתרת ביום ורוקדת בלילה." ואז קולה הפך ללחישה וגרם לשערות על זרועותיי לסמור. "תמיד לברדה, תמיד מסתרת."

זה לא היה יכול להיות אמיתי, אבל די רציתי להאמין שכן. כמו חפש את המטמון, לא? נערה מוסתרת מהעולם, מסתרת. ממש מתחת לאף של כולם.

"למה את מספרת לי את הסיפור הזה?"

"כי היא עדיין שם," היא השיבה. "מסתרת בקומה הסודית. לברדה? אני רוצה להאמין בזה. סודות ותעלומות הופכים את החיים לכיפיים, לא?" הייכתי לעצמי, נשענתי קדימה ושוב הנחתי את מרפקיי על ברכיי. "כן."

אצבעותיה התרוממו אל הפרגוד וסוף-סוף ראיתי חלק ממנה. ידה הצנומה, קצות האצבעות, הציפורניים הקצרות.

"אני אוהבת את הסודות שלך." היא נשמה קצרת נשימה. "ומי

באמת נפגע כששומרים אותם? נכון?"

הרוח והמים הקיפו אותי, והבנתי שזהו מקור הריח. הרחתי אותה ברגע שנכנסתי אל תא הווידוי. היא כבר הייתה שם.

"את מקשיבה לוודוים של אחרים לעיתים קרובות?" שאלתי

משועשע מעט.

"לפעמים."

התשובה שלה הייתה כל כך מהירה שלא יכולתי שלא להעריץ אותה. מצא חן בעיניי שהיא הרגישה כל כך בנוח להיות כנה, וקצת קיוויתי שזה בזכותי.

"גם אני משקרת." היא אמרה.

"למי?"

"למשפחה שלי," היא אמרה. "אני משקרת להם כל הזמן."

"בקשר למה את משקרת להם?"

"בקשר לכל דבר שאני צריכה כדי שהם יהיו מרוצים. אני אומרת להם שאני בסדר כשאני לא. אני פוגשת את אימא שלי, אף שאסור לי.

אני משקרת לגבי המאבק שלי להיות נאמנה."

"זה חשוב להסתיר מהם את האמת?"

"הכרחי כמו התשוקה שלהם לדעת על כל צעד שלי, כן." אצבעותיה שוטטו במורד הפרגוד, כשציפורניה בקושי שרטו אותו. "הם עדיין רואים בי ילדה. חסרת יכולת."

"נשמע שאולי את באמת כזאת," הרהרתי. "צעירה, אני מתכוון."

בוז נפלט מבין שפתייה, מלגלג עליי. "הייתי זקנה כבר בגיל שש.

איך זה נשמע?"

צמצמתי את עיניי, מנסה להבין אותה. קולה, כל הדברים שאמרה, מי היא... זקנה בגיל שש. היא התבגרה מהר מדי. לכך היא התכוונה. נשענתי שוב לאחור והבטתי בדמותה הכהה כשהיא זזה מעברו השני של הפרגוד. רציתי לראות אותה, אבל גם לא רציתי להפסיק לדבר. עדיין לא.

היא אמרה שלא תוכל לדבר איתי אם אראה אותה. כלומר, אני מכיר אותה?

"אנחנו מתנהגים יפה רק מפני שיש לזה השלכות," אמרתי לה.

"אם לא היו, כל אחד היה חושף את האני האמיתי שלו. קצת כמו להסיר מסכה."

"או לעטות מסכה," היא השיבה. "אחרי הכול, יש חופש בהסתתרות,

לא?"

כן, אני מניח...

"אתה אוהב את התחושה שמעניקה המסכה?" היא צייצה ושינתה את הנושא.

השאלה כמו הגיעה משום מקום, וליבי החסיר פעימה. "למה את שואלת?"

היא יודעת מי אני, נכון? היא יודעת שזהו ליל השטן.
"אני אוהבת את התחושה שמעניקה המסכה," היא אמרה. "כמו הפרגוד הזה והחשכה. גם הם סוג של מסכות, לא?"
סוג של.

"אני יכולה להיות כל אחת." קולה השברירי נעשה ידידותי ועליוז.
"אני יכולה להיות מישהי שגדלה איתך. חברה לכיתה. אחותו הקטנה של מישהו. אחת מאלה שהיית עושה להן בייביסיטר כשהיית בן שש-עשרה..."

השתעשעתי ברעיון בחיך. אף שלא זיהיתי את קולה, אין זה אומר שלא הכרתי אותה. היא הייתה יכולה להיות נערה שחלפה על פניי במסדרונות בכל יום. מישהי שמעולם לא זיכיתי במבט נוסף. או שהייתה יכולה להיות חברה של חבר או אחד מילדיו של הגנן. מי דע? "וגם אתה יכול להיות כל אחד." היא הרהרה. "חבר של חבר שלי, מורה שהייתי דלוקה עליו או אחד מהחברים של אבא שלי. אתה יכול להגיד לי כל דבר. אני יכולה להגיד לך הכול. ואין שום מבוכה, כי אנחנו לא צריכים לעמוד פנים אל פנים. אלא אם כן נרצה."

שוב רכנתי קרוב יותר, וניסיתי לשאוף יותר מניחוחה.
רציתי לראות אותה. בהחלט רציתי לראות אותה.
"אני אשמור את הסודות שלך," אמרתי לה. "לא משנה מי את."
"אתה אחד מהסודות שלי," היא ירתה בחזרה. "אני מנסה לגנוב אותך, אבל הלוואי שלא הייתי רוצה."

"מה זאת אומרת?" לגנוב אותי?
"אז במה אתה אוהב לצפות?" היא שאלה.
"מה?" היא שוב שינתה את הנושא. היא נעה במהירות של קילומטר בשנייה והתקשיתי לעמוד בקצב.
"בוודאי שלך אמרת שאתה אוהב לצפות. לצפות במה?"

נשכתי את זווית פי בהיסוס. "אני חושב שאת יודעת," עניתי בהיסוס.
 "תביני לבר, ילדה גדולה."
 היא צחקה בפעם הראשונה. זה היה מין צליל תמים ומושלם, ולפתע
 ידיי רעדו מרוב דחף לגעת בה.
 "ואם גם אני אוהבת לצפות?" היא התגרתה בי. "תאר לי במילים."
 "אני לא יכול." השפלתי את מבטי, נבוך חרף רצוני.
 "בבקשה," היא חזרה וביקשה, קולה היה כלחישה, ואני מוכן
 להישבע שהרגשתי את חומו של הבל פיה על פניי. "דבר איתי. ספר
 לי מה שאתה לא מספר לאף אחד אחר."
 נדתי בראשי במאמץ. האופן שבו דיברה... לרגעים כמו אישה הרוכבת
 על ברכיי כששפתיה במרחק כמה סנטימטרים משפתיי.
 אבל בזה הרגע הוא נשמע כמו קולה של ילדה קטנה, המתחננת
 לממתק.
 "מתי היה הווידוי האחרון שלך, קטנטונת?" ררבנתי אותה והתקדמתי
 מעט אל תוך הטריטוריה שלה.
 "אף פעם לא התוודיתי."
 "את לא קתולית?"
 "לא."
 אז למה היא פה?
 אבל בעצם, מה היא עשתה בתוך תאו של הכומר? "את בעצמך
 תעלומה קטנה, לא?" שאלתי בלי לצפות לתשובה.
 "נו בחייך. במה אתה אוהב לצפות?" היא חזרה ודחקה בי.
 פתחתי את פי, אבל בסופו של דבר רק נאנחתי.
 אלוהים. במה אני אוהב לצפות? אני לא יכול להגיד לה. פאק.
 עצמתי את עיניי. אני צריך להסתלק משם. אולי היא מכירה אותי?
 אולי אני לומד איתה באותו בית ספר? אולי היא מישהי שאני מחבב?
 היא לא תרצה לדעת את השיט הזה.
 אבל כאילו היא ידעה ממה אני חושש, היא אמרה, "אל תפחד. אני
 כבר מדמיינת את הגרוע מכול, ואני עדיין כאן, נכון?"
 נדתי בראשי והרגשתי מטופש, אבל למרות זאת צחקתי. "אני אוהב..."

העברתי את ידי לאורך פניי. "בקיק, אחד החברים שלי היה עם בחורה בחדר הטלוויזיה אצלו בבית," התחלתי שוב. "השעה הייתה מאוחרת, כולנו היינו ממש שיכורים והאווירה התחממה. הוא התחיל לנשק אותה ולגעת בה, שום דבר שלא ראיתי כבר קודם, אבל היא הסתכלה עליי, כנראה בציפייה שאצטרף, אבל..."

שאפתי עמוק. לא הרגשתי שאני בטוח עכשיו. לא הרגשתי שאני מסתתר בתא הווידוי החשוך והמזויץ הזה, עם הפרגוד המפריד ביני ובין הנערה שאולי אני מכיר ואולי לא. כדאי שאסתום. אבל היה בי חלק שלא רצה לסתום. כל מילה קירבה אותי עוד יותר אל הקצה. קרוב יותר לנפילה. רציתי ליפול.

המשכתי. "משהו השאיר אותי דבוק לכיסא במשך כל הזמן. לא יכולתי להסיר ממנה את העיניים, אבל גם לא יכולתי לזוז." הנערה מהצד השני נותרה שקטה, אבל ידעתי שהיא עדיין שם. "לא רציתי לזוז," הודיתי. "וגם היא לא יכלה לא להסתכל עליי. היא רכבה עליו, זייגה אותו, אבל העיניים שלה היו עליי במשך כל הזמן." עצמתי לרגע את עיניי, נזכר במראה שלה מתחככת בו. אבל הכול נעשה למעני. כל מה שעשתה היה כדי לגרום לי להמשיך לצפות. אני שלטתי בה.

"ראיתי את החזה שלה נע במהירות הולכת וגוברת עם כל נשימה, את הזיעה על צווארה, את מבטה הלחוץ... היא לא ידעה מה אני עומד לעשות. היא לא ידעה אם אני אוהב את מה שאני רואה או אם בעוד שנייה אסתער עליהם. היא פחדה. והייתה מרוגשת." לא היה לה מושג מה אני חושב. עד כמה אני אוהב את מה שהיא עושה לי בלי להניח עליי יד. לא תקשרתי באמצעות ידיי או פי, רק בעיניי שנחו על כל גופה, וחוסר הידיעה הטריף אותה. אלוהים, היא אהבה את זה.

"הוא זיין אותה," אמרתי, "אבל אני גרמתי לה לגמור." הרגשתי שמכנסיי פתאום הדוקים יותר, שלחתי יד לסדר את עצמי וגנחתי בשקט מהכאב.

"מלוכלך, נכון?" אמרתי. "דוחה, סוטה, מגעיל..."

"כן". אבל שמעתי חיוך בקולה. "אז מה עשית בקשר לזה?"
 "מה זאת אומרת?"
 קצות אצבעותיה נצמדו שוב אל הפרגוד. "בטוח התחרמנת מזה.
 מה עשית?"
 החנקתי צחוק מתוח. היא לא החמיצה כלום. "עכשיו את פושטת
 לי את העור בעודי בחיים, ילדה."
 צחוק נפלט מפיה וכמעט הצלחתי להבחין בשפתיה בסמוך לפרגוד.
 "בת כמה את?" שאלתי.
 "מספיק גדולה לראות ולשמוע דברים גרועים יותר," היא השיבה.
 "אל תדאג. אז מה עשית אחר כך?"
 "אני לא יכול..." התנשפתי. "לא עשיתי... לא עשיתי כלום."
 אבל היא חיכתה. היא ידעה שאני משקר.
 ליקקתי את שפתיי היבשות והנמכתי כל כך את קולי עד שלא ידעתי
 אם היא תוכל לשמוע אותי. "לא חיכיתי עד שהחברים שלי יקומו וייסעו
 לקנות אוכל," אמרתי לה. "ולא חיכיתי עד שהבחורה תגרור את עצמה
 במסדרון לחדר האמבטיה או תיכנס למקלחת. לא עקבתי אחריה או
 כיביתי את האור כדי להבהיל אותה..."
 זיכרון ההתנשפות שלה הדהד באוזניי והעולם מולי נטה. חדר
 האמבטיה החשוך, וילון המקלחת המתנדנד, האדים שכבר יכולתי להריח.
 "זה בסדר," נערת המסתורין אמרה כשהמשכתי לשתוק.
 "לא הפחדתי אותה או גרמתי לה לצרוח." הידקתי את שיניי ושמטתי
 את ראשי בתוך ידי. "ולא נכנסתי למקלחת ותפסתי אותה והרגשתי איך
 היא מתפרקת לי בידיים..."
 העברתי את אצבעותי בשיערי, בושה הבעירה את פניי אבל גם
 משא התרומם מעל כתפיי. אם הילדה הזאת לא נמלטת, אולי אני לא
 כל כך רע, נכון?
 "ולא אהבתי כל שנייה בתוך הגוף ההדוק שלה..."
 "לא, די," היא דחקה בי לעצור. "אל תגיד יותר. בבקשה."
 הרמתי את ראשי, והרגשתי שאני מתכווץ בתוך תוכי. "הפחדתי אותך."
 "לא."

"שקרנית."

"כן." היא אמרה לבסוף. "כן, אתה מפחיד אותי. אבל אני אוהבת

את זה. אני פשוט..."

"פשוט מה?"

"אני פשוט," היא עצרה והתנשפה באופן לא סדיר. "פשוט מקנאה."

"למה?"

"כי צדת אותה." מצחה החיזור נשען על הפרגוד והבחנתי בכמה קווצות של שיער מלא וכהה. "אולי אני לא צריכה לתת לך לראות אותי עדיין. אולי אני צריכה לתת לך לצוד גם אותי. נשמע שאתה טוב בזה." שוב הזדקפתי וחייכתי. כבר לא הייתי נבוך. המשכתי להביט בה, הוצאתי מהכיס את המפתחות ותחבתי את מפתח המכוננית החד באחד החורים בפרגוד הקלוע. לפני שהיא הספיקה לסגת, הטיתי את המפתח כלפי מטה ותפסתי את הסוויטשרט שלה באגרופי כשניסתה להימלט. משכתי אותה קדימה, רכנתי לעברה, הרחתי את הרוח על עורה והרגשתי עד כמה היא קטנה וקלה. בקושי כיווצתי את השריר כשאחזתי בה.

"מה גורם לך לחשוב שלא עשיתי את זה תמיד?" התגריתי בה. "את חושבת שהסיפור הקטן הזה הוא הכי רע שיכולתי לספר? שאספר לך איך בקיץ שעבר פגשתי את הבייביסיטר לשעבר שלי ערב אחד כשחזרה מבית הספר לרפואה? היא אהבה את כמה שגדלתי."

היא שאפה בחוזקה, נשימות שטוחות, וידה התרוממה וסגרה על ידי. "כן."

צמצמתי את עיניי, הרפיתי מהסוויטשרט שלה והרמתי את ידי אל פניה. למגע ידי היא נרעדה, אבל לא התרחקה.

עורה היה חלק כמו מים כשקצות אצבעותיי התחככו בלסת המחודדת שלה וטיפסו על לחייה. שוטטתי על פני תנוך אוזנה העדין ואל תוך שיערה, מפענח את הרכות והאורך שהסתירה. בד התחכך על גב ידי, והבנתי שהיא חובשת בדרס.

שיערה היה תחוב מאחורי אוזנה, והכול היה צונן... פניה, ידיה, שיערה... אפילו האוזן שלה הייתה נטיף קרח.

"את כל כך קרה," אמרתי.

אבל היא הפנתה את פניה אל תוך ידי, הבל נשימתה החמים מלטף את כף ידי. "לא קר לי."

שפתייה כמעט לא נגעו בידי ורציתי להתקדם עוד סנטימטר, להתקרב ולגעט בהן, אבל לא עשיתי זאת. היא לא התרחקה ממני ורציתי שזה יימשך. החלקתי את ידי סביב עורפה, אחזתי בה, חיככתי את אגודלי במורד גרונה, מרגיש שהיא בולעת רוק. היא הייתה כל כך שקטה, כאילו פחדה באמת. קול נשמע ממקום כלשהו בכנסייה ולרגע זיהיתי כדורסל מנתר. אחרי שנים על המגרש הכרתי את הצליל הזה כמו את קולה של אימי.

"זה ליל השטן, והלילה צעיר," היא דיברה לבסוף. "אולי תמצא מישהי אחרת להפחיד הלילה."

הידקתי את אחיזתי. "ואם אני רוצה להפחיד אותך?" הרגשתי את גופה רועד מצחוק. "אז אולי אהיה בסביבה," היא אמרה בשוכבות ונסוגה. "ציד שמח."

ואז שמעתי רשרוש וראיתי אור זורם אל חדרה הקטן לפני שהדלת נטרקה ושוב החשיכה אותו.

"הי." משכתי בחזרה את ידי. "הי!"

נעמדתי על רגליי, הסטתי את הווילון, יצאתי והבטתי סביב, ופתחתי את הדלת. תא הכומר היה ריק. הבטתי סביב וסרקתי את הכנסייה, והבחנתי רק בכמה אנשים על הספסלים, איש מהם לא נראה כמו נערה מתבגרת. כשהלכתי אל עבר שורת העמודים הסמוכה לחלונות הבטתי בסביבתם, וגם שם לא ראיתי אף אחד.

"מה, לעזאזל?" לאן היא נעלמה?

כשהבחנתי שוב בצליל ניתור הכדור הרמתי את עיניי וראיתי את דיימון מקיף את שורת הספסלים האחרונה ומתקדם לעברי. הוא כנראה ממש עכשיו סיים עם בייר.

"מה קורה?" הוא שאל מבעד לסיגריה לא דולקת שנחה בפיו.

הזדקפתי וסגרתי את פי, וניסיתי לנשום לאט יותר. "כלום."

לא היה לי מושג איך להתחיל להסביר מה קרה עכשיו. וחוץ מזה,

לא היה חכם לתת לרדאר שלו לקלוט בחורה שרצית לשמור לעצמך.
לפחות לא בהתחלה.

הוא כרע על ברכיו כשהוא אוחז בכדור לצד גופו, והצית את הסיגריה
שלו באחד מנרות התפילה.

"בחיידך, מספיק עם זה," נזפתי, עדיין מנסה לא להביט סביב ולחפש
את הנערה. עדיין הרגשתי אותה שם.

דיימון קם על רגליו, קצה הסיגריה נשרף בכתום ומשב עשן נישא
מעלה באוויר. "כאילו שמזיז לנני." הוא הוציא את הסיגריה מפיו ונשף.

"אבל מעליב בעיני אנשים שכן מזיז להם. לא פלא שאתה בוודאי
כל שבוע." הלכתי סביבו, עצבני יותר מרגע לרגע בלי לדעת למה.

דיימון עשה הכול כדי להיות חרא, אבל זה מי שהוא היה. הוא
תמיד היה ככה.

ולפתע הייתה סיבה לכך שלא רציתי הלילה את אותם הדברים
הישנים. לא רציתי שהוא יהיה הוא או שאני אהיה אני. הלילה לא

רציתי להחביא דבר.

זהו ליל השטן, היא אמרה. היא ידעה מה אנחנו זוממים. היא הכירה

אותי. אם היא לא תמצא אותי, אני אמצא אותה.

פרק 3

קא

עכשיו

חטפתי שני בקבוקי מים מקערת הקרח הסמוכה למגבות והלכתי לעבר הסאונה. החום הלח התגנב אל נחיריי כשפתחתי את דלת הזכוכית החלבית ופסעתי פנימה.

מועדון הגברים של האנטר-ביילי היה שקט בשעה זו של היום. ולא משנה עד כמה חבריי ואני היינו עסוקים – או עד כמה סבלנו מהנגאובר – בדרך כלל ברוב הבקרים מצאנו את עצמנו כאן.

הרמתי את מבטי ומייד הבחנתי במייקל יושב בשורה השנייה למעלה, על מושב השיש שהתפתל לאורך החדר, בעוד ויל ישב רכון מימיני, מדרגה אחת מתחתיי. כשהרים את ראשו יכולתי לראות על פניו החיוורות והתשושות את מעללי הלילה. עיגולים כהים נחו מתחת לעיניו, והוא שב ושמט את ראשו, ורטן, "איזה זין."

נענעתי את ראשי והושטתי לו בקבוק מים. "אתה צריך הרגלים מגונים חדשים."

האידיוט היה שיכור כל יום. ואם זה לא מספיק, הוא בזבז כל סנט שההורים הטיפשים והמפנקים שלו נתנו לו, כששילם על כל אחד משלושת הדברים שלהם הקדיש את חייו: שתייה, נשים וכפי שהתחלתי לחשוד, כדורים ואבקה.

הוא משך מידי את בקבוק המים הצונן והצמיד אותו אל מצחו, ונשימתו השטוחה הלכה ונעשתה פחות יציבה.

לקחתי את הבקבוק, טיפסתי אל המדרגה והתיישבתי ליד מייקל. גבו וראשו נחו על הקיר, עיניו היו עצומות ואדים היתמרו סביבנו באוויר.

תאורה עמומה הטילה זוהר כחול רך בחלל החדר, וכבר הרגשתי זרזיף זיעה מחליק מטה על חזי לעבר המגבת.

"איך מתקדמים השיפוצים בסנט קיליאן?" שאלתי אותו.
אבל הוא נד בראשו. "אל. אל תדבר איתי עכשיו על השיפוצים המזוינים".

כיווצתי את עיניי וראיתי את עיניו נפקחות ואת הלסת שלו מתכווצת כשהביט קדימה. הוא כועס? עליי?
ואז הכה בי החשד. הלילה לפני האחרון ומה שקרה בדוג'ו עם ריקה.

נהדר. נכון, לא התנהגתי בסדר בשום אופן, אבל סמכתי עליה שלא תרוץ לספר למייקל כל דבר מחורבן.

התנשפתי. "אחי, אני מצטער. לא התכוונתי לפגוע בה. אני..."
"אתה יודע על מי אני חושב בזמן האחרון?" הוא קטע אותי ולא חיכה לתשובה. "על אימא שלך, ויטוריה."
המשכתי להביט בו.

"היא הייתה חתיכת מציאה בזמנה, מה?" הוא הרהר בחיוך מלגלג.
"עדיין, אם אתה שואל אותי. תחת נהדר. רגליים ארוכות."
קפאתי במקומי והידקתי את הלסתות. ידעתי מה הוא עושה, אבל למרות זאת התמלאתי כעס.

הוא המשיך. "אני לא חושב שאי פעם סיפרתי לך כמה היא הייתה תמיד סקסית בעיניי, נכון? כשהיינו בתיכון והיינו באים אליך הביתה ורואים אותה בבגדי ההתעמלות הצמודים שלה. האישה הזאת עדיין נראית בת שלושים, אפילו יום לא יותר." הוא חיך והתענג על העלכונות שהטיח לי בפנים.

"אתה יודע מה אני חושב שאעשה?" הוא הקניט. "אני חושב שאלך הערב לבית של ההורים שלך, אחכה עד שאבא שלך יישן ואראה אם היא רוצה לטפס עליי. כן." הוא הנהן. "היא תאהב להרגיש אותי, ואם לא, למי אכפת? למי אכפת כמה היא תיאבק ותבכה? אני אפחיד אותה ככה שבכל פעם שאהיה בסביבה היא תדע שאני יכול לקחת ממנה מה שאני רוצה, לא משנה מה."
"אני חושב שאעשה?" הוא הקניט.

הידקתי את אגרופיי לצידי גופי והבטתי קדימה, זעם שרף בבטני.
זה היה פאקינג מוגזם לגמרי.

קמתי וירדתי במדרגות ופניתי למייקל שעדיין ישב ונשען בנינוחות על הקיר. אבל עיניו היו נעוצות בעיניי, כולו מוכן לעימות הזה.
"בחיים לא אפגע בה," חזרתי ואמרתי.
"תפגע במי..."

אבל מייקל קטע את השאלה של ויל, רכן קדימה ונעץ בי מבט נוקב.
"כשאני מתעורר באמצע הלילה אני מצפה לראות שם את ריקה," הוא פלט. "לא בוכה וחובטת בטירוף בשק האגרוף בקומה הראשונה בשעה שלוש לפנות בוקר, מפני שגרמת לה להתבייש בעצמה."
הוא ירד במדרגות בעקבותיי, נדחק למרחב האישי שלי בניסיון לאיים עליי. "וכשאני שואל אותה מה קרה," הוא המשיך, "אני לא מצפה שהיא תשקר לי כדי להגן עליך. מה לא בסדר איתך, לעזאזל? למה אתה מגזים ככה?"

"היא צריכה להיות מסוגלת להגן על עצמה," אמרתי לו. "היא צריכה להיות מוכנה. היא לא הבוכה שלך."
"אל תגיד לי מה היא!"

"אמרת שהיא אחת מאיתנו," עניתי בכעס. "היא לא שונה מאיתנו, נכון? אתה לא שומר בצמר גפן את ויל או אותי. 'היא שווה בין שווים'. זה מה שאמרת. גם אנחנו חברים שלה, וגם אנחנו רוצים לראות אותה מסוגלת לשמור על עצמה. אני לא מחזיק לך את היד המזוינת כאילו היא בת חמש."

מייקל זינק קדימה ונעמד מול פניי. "אתה לא מקבל החלטות על האישה שלי."

"אתה בטוח שאתה כן?" יריתי חזרה.

השקעים בין הגבות שלו העמיקו. הוא עדיין היה עצבני.
אבל אני הייתי צודק.

מייקל פאקינג טיפח את ריקה במשך שנים. מאז שהיו ילדים הוא שיחק איתה ודפק לה את השכל. הוא מעולם לא התנהג אליה בעדינות ותמיד ציפה שהיא תדאג לעצמה ולעניינים שלה.

אבל עכשיו כשהייתה שלו, הוא השתנה. כולנו לחמנו את המלחמות שלנו, גם ריקה. מה לעזאזל הוא חשב? הוא לא עזר לה. שמעתי את העצמות בגופו מקליקות כשמשוהו התהדק. לו הייתי כל אחד אחר, הוא כבר היה מכה אותי מזמן. לו הייתי כל אחד אחר הוא לא היה פוחד לעשות את זה. "רק תנסה," התגריתי בו. "נראה אותך."

הוא התקרב אליי עוד צעד, וכך עשיתי גם אני, ושנינו עמדנו על שלנו, ראש בראש, עין בעין. מעולם לא התערבתי בענייניו של מייקל, והוא מעולם לא התערב יותר מדי בענייניי. הוא ידע שהוא לא יוכל לנצח, אז כדי להציל את כבודו תמיד הייתי הראשון לסגת. לפחות בפעמים המועטות שכעסנו זה על זה.

אבל הפעם גיליתי שאני לא מוכן לוותר. לא התכוונתי לגרום לריקה להרגיש רע, אבל היא גם לא הייתה צריכה להרגיש בנוח. לא כשדיימון מתרוצץ בסביבה. אני צדקתי.

זיעה נטפה במורד גבי, כשהבטנו זה בזה בלי למצמץ. "אתם הולכים להזדיין עכשיו?" ויל שאל. הסתרתי את עיניי בברדס. בשם האלוהים. מתאים לווייל להתברך עכשיו.

נאנחתי וחלפתי על פני מייקל ומבטי עבר בין שניהם. "יש לנו אויבים. והרשימה מתארכת כל יום. ריקה צריכה להיות ערנית בדיוק כמונו."

ארבעתנו הקמנו חברה מסחרית – גריימור קריסטין – צירוף של שמות המשפחה שלנו – וריקה התעקשה להיות שותפה שווה בעסק. ובקבוצה. היא הייתה צריכה לדעת איך לטפל בכל איום.

אבל מייקל פנה לעברי והניד בראשו. "דיימון איננו. לא. דיימון מסתתר," תיקנתי אותו. "עצרת לשאול את עצמך למה?" זרקתי מבט אל ויל לפני שחזרתי להביט במייקל. "למה אין שום תמונות שלו ברשת? למה הבלשים לא מצליחים למצוא אותו או לאתר אותו כמו שביקשנו מהם? הם לא מוצאים שום פעילות

בכרטיסי האשראי שלו, ולא נראתה גם כל פעילות בדרכון שלו בשנה האחרונה.

כלומר בהנחה שהוא לא מת, למה הוא לא נקלט בשום רדאר?
 "דיימון הוא לא אחד שמתחבא," אמרתי להם. "למה הוא מתחבא עכשיו? הוא יודע שאנחנו לא רודפים אחריו. למה הוא לא מבקר במועדונים במוסקבה או קונה דברים בטוקיו או נצפה בהוואי, או בפיג'י או באל-איי?" רשתי וקולי התגבר. "למה הוא בלתי נראה?"
 ויל ומייקל שתקו לרגע בהבעה מהורהרת, ולבסוף ויל ענה. "כי הוא לא רוצה שידעו שהוא כאן?"

"בריוק. ואז פגשתי במבטו של מייקל. ולמה הוא לא רוצה שידעו איפה הוא?"
 מבטו של מייקל צנח וקולו נחלש. "כי הוא נמצא במקום שאסור לו להיות."

הנהנתי. לדיימון היה אגו גדול פי מאה מאונייה. הוא לא יסתתר מפנינו, אלא אם כן תהיה לו סיבה טובה לא להתגלות.
 "ואם הדרכון שאיתנו ברוסיה בשנה שעברה היה רק כיסוי?" שאלתי אותם בלי לצפות לתשובה. "מה אם הוא קרוב יותר משחשכנו?" ואז התקרבותי למייקל והנמכתי את קולי ללחישה. "ואם הוא מעולם לא עזב?"
 עיניו החומות של מייקל הצטמצמו שוב והלסת שלו התהדקה כשהגלגלים במוחו התחילו לנוע. אחרי כל הזמן הזה וכל המאמצים הכושלים לאתר את דיימון, זה הכה בי פתאום. הוא נשאר מתחת לרדאר בכוונה. ולא בגלל אשמה או בושה על מה שעשה. הוא הסתתר כי הוא היה ממש מתחת לאף שלנו. אני מוכן להמר על כך בחיי.
 "וואו. וואו, וואו," ויל הצטרף לשיחה ומזווית העין ראיתי אותו קם ונעלם משדה הראייה שלי.

"פאקינג אין מצב! לא יכול להיות שהוא היה כאן כל השנה ולא ידענו. ואם כן, למה לעזאזל הוא מחכה?"
 הפניתי אליו את ראשי. "ליל השטן." ואז החזרתי את מבטי למייקל. "אנחנו צריכים ללכת. עכשיו."

לקח לנו פחות משעה להגיע לת'אנדרר ביי, עיר החוף שבה כולנו גדלנו. ריקה הייתה עדיין בשיעור, בשנת הלימודים הלפני אחרונה בטריניטי קולג' במרידיאן סיטי, ולכן מייקל כתב לה שנחזור בעוד כמה שעות. אני בטוח שהיא הייתה שמחה להצטרף לנסיעה קצרה הביתה כדי לראות את אימה, אבל מייקל לא אפשר לה אפילו את זה. ככל הנראה מפני שלא הייתה לו כל כוונה לקחת אותה לשום מקום בקרבת הבית של דיימון או אביו.

ולמרות הנאום הטוב שנתתי מוקדם יותר בסאונה, אני לא יכול לומר שאני מאשים אותו. גבריאל טורנס היה חתיכת חרא. ישבנו בחניה הסמוכה לכביש הגישה המעגלי שלו, והתבטלנו ברכב השטח החדש של מייקל.

"תן לי ללכת," הזדקפתי במושב הנוסע ונעצתי את מבטי בבית האחווה העשוי אבן. "אני רוצה לדבר איתו לבד."
 "נלך כולנו," אמר ויל מהמושב האחורי.

"לא." הפניתי לעברו את ראשי וצמצמתי את עיניי. "אתה נשאר כאן." חזרתי והסתובבתי קדימה ולרגע חטוף פגשתי את מבטו של מייקל. ויל התנהג נורא ואיום, כאילו זה היה התפקיד המזוין שלו מאז שדיימון עזב. לא הייתי בטוח שזה היה הרעיון הכי טוב להביא אותו לכאן, בטח לא לבית הזה. לא ידעתי אם דיימון לא מסתתר שם בפנים.

כחכחתי בגרוני, פתחתי את הדלת וזינקתי מהמכונית, ובעודי סוגר את הדלת הבטתי מבעד לחלונות הפתוחים. "תגידו לאימא שלי שמתתי למען מטרה טובה," אמרתי בצניניות לשניהם ולאחר מכן זרקתי מבט לעבר ויל. "לא, בעצם, אתה תגיד לה. למייקל אסור יותר להתקרב לאימא שלי."

פניתי לאחור ושמעתי מאחוריי את הגיחוך של מייקל. אבל מה שבטוח, עדיף ששום דבר מהשטויות האלה לא יהיה נכון. בדרכי אל דלת הכניסה הרמתי את מבטי לרגע חטוף אל המגדל הבנוי בחזית הבית. בית טורנס היה מבנה עשוי אבן בהירה בסגנון

שאתו, אבל שלושה מגדלי שמירה העניקו לו מראה של מצודה. אחד המגדלים גבל בחדרו של דיימון, במקום שבו מדרגות לוליניות שניצבו מול מיטתו הובילו אל כוך קטן בראשן, ובו חלון בודד קטן. רק פעם אחת עליתי אל החדרון הזה, ודיימון לא אפשר לי להישאר בו זמן רב. זה היה המקום האחד שבו הוא רצה פרטיות. הושטתי את ידי כדי ללחוץ על הפעמון, אבל הדלת נפתחה ושמטתי את ידי.

"מר מורי," הנסון, גבר בלונדיני בחליפה שחורה ופשוטה, קידם את פניי. "בבקשה, תיכנס."

היססתי רק לרגע ואחר כך צעדתי קדימה. מאחר שהיינו צריכים להכריז על בואנו בשער, הם ידעו שאני בא, אבל למרות זאת, התגובה המהירה גרמה לבטני להתכווץ. היה נחמד ליהנות מעוד כמה דקות ולהתעכב לפני פגישה עם גבריאל.

הוא סגר את הדלת, ואני הלכתי אחריו לאורך הבית בלי לומר מילה. כמעט תמיד אפשר היה למצוא את אביו של דיימון בבית. שם הוא הרגיש הכי בטוח.

אף שהציג את עצמו כאדם שמתעסק בתקשורת, השקעות ברשתות טלוויזיה, חדשות ובידור, ידעתי שזוהי רק טיפה בים הדרכים שבהן הוא הרוויח את כספו. אנשים גוונים בעלי אמצעים לא שינו את שם המשפחה הרוסי שלהם כדי להסתיר את עברם. רק אנשים שעשו מעשים מלוכלכים העסיקו צוות של שרירנים שיגנו עליהם מסביב לשעון.

המשרת הוביל אותי החוצה דרך בית רחב ידיים אל המרפסת, שהייתה מרוצפת כולה באבן אפורה מעוטרת בשורות ברושים. אנשים מעטים שוטטו כה וכה, הרבה נשים צעירות לבושות באלגנטיות אוזנות בכוסיות שמפניה. לא נראה שלמישהו אכפת שהשעה לא הייתה אפילו שתים-עשרה בצוהריים.

מזנון מלא כל טוב ניצב מימיני, ובקרבת מקום עמד שולחן מלא בגברים לבושים היטב, שדיברו וצחקו. גבריאל, לבוש במכנסיים שחורים וחולצה שחורה, עמד מעל רוטוויילר ואחז בו בקולר. נעצרתי והבטתי בו. הוא סובב את אגרופו אל תוך עורפו של הכלב,

טבעת ראש האריה המוזהבת שענד על אצבעו האמצעית התחפרה בתוך גולגולת החיה. הכלב ייבב והחל להנמיך את גופו, אבל עדיין ניסה להשאיר את רגליו תחתיו. רוח הקרב עדיין הייתה שם.

הידקתי את הלסתות ושלחתי מבט חודר לעבר גבריאל. *בן זונה*. חיוך מחליא עיקל את שפתיו הדקות כשהמשיך לרחוף את השרשרת מטה ולפתל אותה סביב צווארו של הכלב, ולחנוק אותו.

פסעתי צעד אבל נעצרתי למראה שני ההאסקים, הביגל עם החתכים המדממים בצידי גופו, והפיטבול שצלעותיו בלטו מתחת לעורו.

למרות השנאה שלי לדיימון טורנס – שניסה להרוג אותי בשנה שעברה, בגד בויל ומייקל, וניסה לפגוע בריקה – מעולם לא יכולתי לשכוח איך נראית מפלצת אמיתית.

הכלב נשבר לבסוף, נפל על בטנו ונשכב רועד.

גבריאל חטף חתיכה קטנה של בשר מצלחת שהייתה מונחת על שולחן הגן, והשליך אותה ארצה, אל הכלב. אחר כך הזדקף, לקח עוד מהבשר והשליך חתיכות גדולות יותר לרועה וההאסקי המאולפים שעמדו מאחוריו, כששאר הכלבים מביטים מן הצד ברעבתנות.

"אז שלחו אליי את הגור, אה?" הוא אמר בלי להביט בי וליטף את פרוות ההאסקי. "מייקל הוא כבר לא זכר האלפא?"

זקרתי מעט את סנטרי ושמרתי על נימת הקול שלי למרות המילים המעליבות. "חוקי מוסקבה, מר טורנס. הזכרתי לו. "חוק מספר שמונה. אל תציק ליריב."

"מספר תשע," הוא השיב, ועיניו השחורות ברקו מתחת לגבות אפורות. "בחר את הזמן והמקום לפעולה."

הוא החווה בידי לעבר אנשיו והאקדחים שלהם, שמעולם לא היו רחוקים, ולעבר ביתו, וסימן לי שאני במגרש שלו. היתרון היה שלו.

"אז במה מדובר?" הוא מחה את ידיו במפית פשתן, כשהוא תוחב אותה בין אצבעותיו ומתחת לטבעת. "אנחנו מגיעים להסכמה? תעזוב בשקט את הבן שלי, אם הוא יחזור הביתה?"

"זה תלוי. אתה פתוח לעסקים?"

לפתע הרועה הגרמני התפרץ, הוא והפיטבול נבחו זה על זה, אחרי

שהאחרון ניסה לחטוף בשר. גבריאל פסע צעד וצעק, "לא! רגלי!" הוא הצליף בפניו של הפיטבול במפית.

אחד מאנשיו מיהר לתפוס את הכלב בשעה שגבריאל הזעיף את פניו אל החיה הנאבקת.

"המנוקד הזה עולה לי על העצבים," הוא אמר לאיש, ואז חזר ונבח על הכלב.

"ארצה. ארצה!"

החיה האומללה נגררה משם וגבריאל חזר לשולחן והשליך עליו את המפית. הוא זרק לעברי מבט והמשיך בשיחתנו. "אל תשחק איתי, ילד," הוא סינן. "אתה עדיין חי רק כי דיימון ירצה לשמור את הכבוד לעצמו." "לא," השבתי בקול שלו כמוות. "הבן שלך עשה לך מספיק צרות, ואתה לא צריך עוד אחת עכשיו. אם נוכל לעשות את זה באופן ידידותי, אני יודע ששנינו נעדיף את זה, אז אל תנסה לאיים עליי."

הוא צחק בשקט ולגם מכוס הוויסקי שלו. מייקל, ויל וריקה הסכימו להמשיך בחייהם ולהניח לדיימון להמשיך בחייו בתנאי שהוא יישאר מחוץ לעיר והרחק מאיתנו.

אבל לא אני. הייתי צריך למצוא אותו, ולא יכולתי לספר לחבריי מדוע.

והייתי צריך למצוא אותו עכשיו, לפני שיחזור הביתה ואל ההגנה של משפחתו.

"המלון שלך בעיר," המשכתי. "האפיפיור. הוא בצד שלי בנהר, ואני מתעניין בו. תן וקח. אתה נותן לי משהו. אני נותן לך משהו. הוא למכירה?"

"הכול למכירה." הוא הניח את הכוס והתיישב, וסימן לי לעשות כמותו. "אבל אני ארצה את הבן שלי בחזרה."

מובן שאתה רוצה. ישבתי על כיסא גן שחור מברזל, וניסיתי להיראות שלו למרות הכאב בבטני המכווצת. שנאתי אותו ואת הבית שלו.

"וגם אם העסקה על השולחן," הוא המשיך, "זה עדיין לא מספיק כדי לסגור עסקה. אני לא אוהב אותך."

"אני כן." בלונדינית צעירה התקרבה והפניתי אליה את מבטי. היא

לבשה חלוק משי לבן שבקושי כיסה את התחת שלה כשהתכופפה להניח משקה נוסף לפני גבריאל. "ואני למכירה," התגרתה.

החזרתי את מבטי לגבריאל וניסיתי להתעלם מההפרעה. כבר ראיתי נשים לבושות כך בבית הזה, וגם הפלרטוט שלה לא היה משהו חריג. בילויים תמיד היו בהישג יד במקום הזה. גם כשאִימו של דיימון גרה כאן.

השפלתי את עיניי וחשתי את האדרנלין מציף את עורקיי כשנזכרתי בה. לא אהבתי אותה יותר מאשר את בעלה. האישה הצעירה התכוונה להתרחק, אבל גבריאל משך אותה בחזרה אל חיקו.

"אתה יודע מה הבעיה שלך?" הוא שאל אותי כשהוא מחליק את ידו סביבה ומוחץ את שדיה מבעד לחלוק. "למה שנאתי אותך כששלושתכם הסתובבתם עם הבן שלי בתיכון?" המשכתי לשתוק.

"לנאמנות שלך יש גבול," גבריאל ענה על שאלתו. "תמיד ראיתי את זה. אלוהים, גרייסון וקריסט, הם היו מוכנים להגן עליך, גם אם היו מוצאים זונה מתה במיטה שלך ואת הידיים שלך מגואלות בדם. בלי שאלות. בלי היסוס. וכך גם דיימון." הוא הנהן לעברי. "אבל אני לא חושב שהיית עושה דבר כזה למענם." עיניו היהירות ננעצו בעיניי כשהחליק את ידו אל תוך החלוק שלה ומישש באדישות את שדה.

אגרפתי את כפות ידיי. אבל שחררתי אותן כדי שלא יחוש סיפוק. הוא לעולם לא ידע כמה עשיתי בשביל הבן שלו. "אפילו האהבה שלך לחברים שלך," הוא המשיך, "לעולם לא תאפיל על חוש הצדק שלך, נכון?"

"אני ישבתי בכלא בגין תקיפת שוטר. למען חבר," הזכרתי לו. "לא. זה קרה כי תקפת אדם שחשבת שזה הגיע לו כי הוא התעלל באחותו," הוא טען. "גם כפושע אתה אצילי."

ואז הוא הפנה את מבטו אל הצעירה. "את רואה, מותק," הוא אמר לה, כשהוא מושך את ידו מתוך החלוק שלה ומעביר את שיערה מעבר

לאזונה. "קאי מורי הוא צדקן קטן ומזוין, ואני רוצה שתלכי עכשיו ותמצצי לו עד שייפול לו."

כעס הצית מייד את גופי. הנערה נעצה בי את מבטה והטתה את ראשה בשוכבות ולאחר מכן הלכה מסביב לשולחן והתקדמה לעברי. *הבן זונה*. הוא ידע איך להפעיל אנשים לטובתו, אה? אם אעזוב עכשיו, השיחה תסתיים. אין עסקה. זה ודאי בדיוק מה שהוא תכנן. הוא אולי רוצה שדיימון יחזור, אבל הוא לא רוצה להתעסק איתי. הוא ציפה שאנטוש את הספינה ואימלט משם.

אבל אם אניה לבחורה למצוץ לי, זה יפתיע אותך, לא? היא עצרה מולי, ואני הבטתי בעיניה כשכרעה על ברכיה, וציפורניה האדומות כיון טיפסו לאיטן על ירכי. היא אחזה בחגורה שלי, ואני אחזתי בידה ודחפתי אותה מעליי.

לא.

גבריאל לא יגרור אותי איתו אל תוך הביוב. קמתי על רגליי, סידרתי את החגורה והחלקתי את ידיי על הז'קט שלי. "תמיד צפוי." גבריאל צחק.

הנערה הביטה בו, כנראה פחדה שעשתה משהו לא בסדר, והוא הניע את סנטרו לעברה ודיבר ברוסית. היא קמה מייד על רגליה וחזרה אל תוך הבית.

"אבל כדאי לך לנסות אותה," הוא אמר לי, וחזר לאחוז במשקה שלו. "יש לזאתי גרון בעומק קילומטר."
"הכול בסדר?"

ראשי זינק וראיתי את ויל ומייקל עומדים בפתח הדלת ומביטים בנו. פלטתי נשיפה שהייתה כלואה בתוכי בלי שהבחנתי בכך. לא הייתי בטוח אם הם ראו מה קרה, אבל לא ממש היה אכפת לי.

"הנסון," גבריאל קרא לאיש שלו. הוא החזיר את המשקה לשולחן, והניח את ידיו סביב מותניה של ברונטית שצצה מאי שם. "קח את האדונים האלה לחדר האוכל." הוא זרק מבט לעבר שלושתנו. "העוזר שלי יפגוש אתכם כדי לשוחח על תנאים ועל האפיפור. אני אהיה בקשר." והוא הסתלק לו, כשהוא לוקח את האישה הצעירה איתו אל תוך הבית.

הבעתי האטומה והמלאכותית התמוגגה כשהסתכלתי על גבו כשהלך.

אביו של דיימון היה כמעט זהה לאביו של מייקל באישיותו. שנאתי את שניהם. והבנתי לחלוטין למה בילדותנו אבא שלי דיבר עם שניהם רק לעיתים נדירות, במסיבות או באירועי ספורט. זה היה הנושא היחידי שקאטסו מורי ואני הסכמנו לגביו.

"רבותי", הנסון התקדם והושיט את זרועו כדי לסמן לנו להיכנס בעקבותיו אל תוך הבית.

מייקל כיוון את גבותיו וחקר אותי בעיניו, אבל אני נדתי בראשי והלכתי אחרי המשרת. הכלבים. הנערה. קהל האנשים. הוא בכלל לא התרגש מכך שהם ראו את המעשים המטונפים שלו.

הוא רצה שאדע שהוא חזק יותר.

אבל אני עמדתי להיות חכם יותר.

הנסון הוביל אותנו שוב לאורך הבית, כשידיו שלובות מאחורי גבו, עד שהגענו למערכת של דלתות כפולות, והוא פתח אותן והזמין אותנו להיכנס אל חדר האוכל. הוא עצר והסתובב, והניח לנו להיכנס. "בבקשה שבו איפה שאתם רוצים", הורה לנו. "מייך יוגש כיבוד." הוא נסוג ויצא מהחדר וסגר מאחוריו את הדלתות השחורות הכפולות, וברגע ששמעתי את הידית המוזהבת נסגרת פלטתי אנחה ועצמתי את עיניי.

"מה קרה?" שאל מייקל בקול מודאג.

אבל אני רק נדתי בראשי, הפניתי את מבטי ובהיתי מבעד לחלונות במרפסת שזה עתה עזבנו. "כמעט שכחתי", מלמלתי לעצמי. "כמעט שכחתי שהייתה סיבה לכך שדיימון היה כזה דפוק."

בעטתי בזעם ברגל של כיסא. לעזאזל איתו. הוא קרא לי פושע מזוין. "גם כפושע אתה לא כזה נאצל", גבריאאל אמר. הוא יכול ללכת להזדיין. אני לא דומה לו כלל.

מייקל התקרב. "מה קורה?"

הרמתי את הכיסא וראיתי שוויל עדיין עומד מעברו השני של השולחן. "אני עוד לא יודע", סיננתי מבעד לשיניים כפוצות.

"למה הוא הזכיר את האפיפיור?"

"זה... אבל עצרתי כשהנסון חזר ופתח את הדלת.

אישה צעירה, הפעם לבושה לגמרי, ששיערה היה תחוב ככובע קסקט, הכניסה עגלה עליה היו מונחות כוסות מים וגם מגש עם כל מיני מאפים. משכתי כיסא, ויל ומייקל עשו כמוני, בזמן שהיא ניגשה למלאכה והתחילה להכין את הכיבוד. הנסון אמר לה דבר מה ברוסית, ושוב יצא מהחדר כשהוא סוגר אחריו את הדלתות.

"זה ממול הדוג'ו", אמרתי למייקל. "חשבתי שנבדוק אותו בשביל גריימור קריסטיין."

"לא דיברנו על זה", הוא קיטר. "מאיפה לעזאזל זה הגיע? חשבתי

שבאנו לכאן כדי לברר אם גבריאלי יודע איפה דיימון."

הסתכלתי עליו במבט יציב ושליו מעברו השני של השולחן, וניסיתי לומר לו באמצעות עיניי שזה לא המקום הכי טוב לדבר. מייקל מכיר אותי היטב ויודע שאני לא מחליט החלטות פזיזות. הייתה לי תוכנית. "אני לא חושב שהוא יודע איפה הוא", אמרתי למייקל והתרווחתי בכיסא. "למה לא להשאיר את העבר מאחורינו ולסגור עסקה? המלון עדיין במצב נהדר. נוכל לעשות ממנו משהו."

"מה?" מייקל הביט בי כאילו היו לי שלושה ראשים.

כמעט פרצתי בצחוק.

הבטתי ימינה באופן מוגזם, אל המקום שבו הבחורה עבדה, ואז הנחתי את המלכודת ואמרתי, כשחיוך בעיניי, "ידעת שהאפיפיור הוא בבעלות משפחת טורנס?" פערתי את עיניי לרווחה, בתקווה שהטמבל יקלוט את הרמז. "הוא היה נטוש במשך כל הזמן הזה. אבל בטח ממש נחמד שם בפנים, כי בכל הכניסות מותקנת מערכת אזעקה, מצלמות מכסות כל דלת וכל פינה מסביב למלון, ואפילו יש עדיין שומר שעובר ליד המלון בכל שעה עגולה, ועורך סיור מסביב למבנה כל ארבע שעות. ראיתי מהדוג'ו."

מייקל כחן אותי, הגלגלים בראשו הסתובבו, ואילו ויל עדיין נראה מבוזבז.

קדימה, מייקל. תקלוט.

ולבסוף ראיתי את האור נדלק בעיניו, כשהבנה שקעה. "הא, כן." הוא הנהן. "נכון."

חייכתי לעצמי, שמח שהבין לבסוף.

בשביל מה צריך כל כך הרבה אבטחה במקום שלא משתמשים בו? למה לא פשוט לנעול ולחסום את הדלתות? או להרוס את הבניין ולמכור אותו? למה הוא חסום ושמור כמו כלא? דיימון היה שם.

לא הייתה לי כל כוונה לקנות את המלון, אבל רציתי להיכנס אליו. ואם השמועה על הקומה השתים-עשרה המסתורית והחבויה נכונה, אני זקוק לגישה מלאה ולפרטיות כדי לחקור את המקום.

דיימון ניסה להרוג אותנו. הוא לעולם לא יורשה לחזור הביתה. אבל הייתה סיבה לכך שהייתי חייב למצוא אותו. היינו צריכים לטפל בקצה חוט שנשארו רופף.

מפית בד וכוסות זכוכית עם מים היו מונחות לפנינו, ושמעתי קרקוש כלים מאחוריי. איפה העוזר הזה, שהיינו אמורים לפגוש?

"פשוט סמוך עליי," מלמלתי לעברו של מייקל, עדיין בשפת קוד. "זה יהיה מלון נהדר. ואם הוא לא נקי, ננקה אותו טוב ובמהירות."

הוא צחק חרש ופתח את פיו כדי לדבר, אבל המשרתת הגיעה והניחה לפניו צלחת.

"אני לא רעב," הוא סימן בידיו כדי לעצור את הילדה. "נייט." היא מיהרה להרים את הצלחת והניחה את האחרת, שבירה השנייה,

מול ויל, ולאחר מכן הקיפה את השולחן והתקרבה אליי.

"אני מכיר אותך?" ויל אמר והביט מעל ראשי על הצעירה שמילאה את כוס המים שלי.

אבל לפני שהנערה הספיקה לדבר, מייקל פנה אליו. "בחייך, טמבל, לא עכשיו," הוא רטן. "אתה לא חייב לזיין בכל פעם שאנחנו עוצרים את המכונית. לעזאזל."

עיניו של ויל התמלאו כעס, כל שריר בגופו נראה מתוח. אלוהים. הוא דחף את הכיסא שלו לאחור ונעמד, ויצא מבעד לדלתות הזכוכית אל הפטיו.

הזדקפתי בכיסא והתנשפתי. ידעתי שמייקל התכוון להתברך, אבל גם לא באמת. ויל ידע את זה. הוא ידע שפעילויות ההעשרה שלו הופכות לבעיה, אבל הוא לא רצה שהחברים שלו יציינו את זה. מייקל בהה בשולחן, עיניו החומות היו מכוסות בכרדס ונראתה בהן מעט חרטה. הבטתי בו ויל מבעד לדלתות הזכוכית כשהדליק סיגריה, הרגל שרכש בשנה שעברה.

"אז בכל מקרה," המשיך מייקל, "ניכנס למלון, נעשה 'הערכה', ונראה אם הוא טיפ טופ... לפני שננסה לקנות אותו, נכון?" הנהנתי ולקחתי את כוס המים שלי.

"ואם הוא לא?"

כלומר, 'ואם דיימון לא שם'?

אז נטפל בזה. אבל לפני שהספקתי לענות לו, ראיתי את מייקל קופץ לאחור כשמים וקוביות קרח נשפכו על שרוול הז'קט שלו. "לעזאזל."

הנערה הרימה בחופזה את הקנקן והרכינה את ראשה בהתנצלות. "איזוי-נייטי," היא התנשפה בקול קטן ומבויש. הצצתי בה, אבל לא יכולתי לראות את פניה מתחת לכובע. היא הרחיקה את הקנקן, לקחה מפית וניסתה לייבש את השרוול שלו.

"פשוט," הוא חטף ממנה את המגבת. "תעזבי. וקחי את זה." הוא הושיט לה את הכוס שלו ואת המפית הרטובה, ומייד הסתובב והתעלם ממנה.

היא הרכינה את ראשה ומיהרה להסתלק ולהחביא את עצמה במקום כלשהו מאחוריי, ליד שולחן ההגשה והעגלה שלה.

נעמדתי על רגליי והלכתי לעבר דלתות הפטיו, והבטתי החוצה. "אם הכול לא כמו שצריך להיות," אמרתי, "אז אני אטפל בזה."

"אתה לברד?" מייקל קם והתקדם לעברי.

"אתה תדאג לדיקה," אמרתי לו. "ולוויל."

העניין שלי עם דיימון היה פרטי.

מייקל רכן לעברי ודיבר בשקט. "כולנו צריכים לעמוד מולו, במיוחד ויל. הוא מעורער בלי דיימון."

"דיימון ניסה להרוג את ויל, "פלטתי. "הוא קשר לבנה לקרסול שלו והשליך אותו לאוקיינוס."
"כן, "מייקל הנהן והביט בעיניי. "החבר הכי טוב שלו ניסה להרוג אותו."

"אנחנו החברים הכי טובים שלו."

"ויל ודיימון תמיד היו קרובים יותר, "הוא אמר. "כמו שאנחנו שנינו קרובים יותר. ויל זקוק לדיימון. אתה יודע שהוא בלופ. הוא חייב לעמוד מולו. אז תן לנו למצוא את הבן זונה ולהזהיר אותו ככה שהוא לא ישכח בחיים."

"אתה רוצה שהוא יהיה בחדר אחד גם עם ריקה?"

מייקל העביר את ידו בשיערו והתנשף. זה היה לא.

"אתה תטפל באחרים, ואני אטפל באפיפיוור, "הוריתי לו. "הוא

מהווה איום על ריקה לא פחות משטרודר היווה."

ושנינו ידענו איך מייקל טיפל באחיו. הרעיון שהוא יעשה את אותו הדבר לדיימון – מישהו שהיה חבר – גרם לבטני להתהפך, אבל אעשה מה שאצטרך לעשות. כדי להגן על החברים שלי.

וכדי לדאוג לכך שדיימון יסתום את הפה המחורבן שלו.

הסתובבתי וחזרתי לשולחן, ונשארתי לעמוד. מחוץ לדלתות ראיתי את ויל חוזר אלינו, וקיוויתי שהוא נרגע.

"די עם ההמתנה המזוינת, "אמרתי למייקל, הרמתי את הכוס שלי

ולגמתי פעם נוספת. "בוא נטפל בקצוות הפתוחים."

"כן, ואם דיברנו על לחכות, "ויל עבר בפתח הדלת והצטרף לשיחה.

"איפה הבנאדם הזה? העוזר שאנחנו אמורים לפגוש?"

הבטתי בו כשפתח את הדלת למסדרון וקרא למישהו: "היי?" הוא

נסוג מעט ואפשר לאיש, הנסון, להיכנס לחדר.

"כן, ארוני. "הוא הביט בווייל במבט שואל.

"איפה העוזר שאנחנו אמורים לפגוש?" ויל שאל. "אין לנו את

כל היום."

ויל כנראה רצה לגמור עם זה כבר כדי שיוכל להתרחק ממייקל.

האיש הביט בווייל בהיסוס ולפתע הרגשתי שהבלתי נמנע עומד להתרחש. צמצמתי את מבטי לעברו. *מה הולך כאן?*
הנסון הפנה את ראשו ודיבר אל האישה הצעירה. "בנקס?" הוא שאל. "את צריכה עוד משהו מהאדונים?"
בנקס? מה? הלב הלם בחזי.

הזותי באיטיות את מבטי אל המשרתת שהוא דיבר אליה, זאת שעמדה באופן כה נחוש ליד הקיר, ושתקה כל הזמן.
הסתכלתי עליה כשהרימה את ראשה. המבט המבויש וההתנהגות המפוחדת נעלמו כעת. עיניה פגשו את עיניי, גבות כהות מסגרו עיניי ירוקות מעוטרות בכחול סביב הקשתיות. סנטרה התרומם בהתרסה.
אלוהים, היא?

"לא, אני חושבת שיש לי כל מה שאני צריכה," היא אמרה לו.
היא התירה את הסינר שהיה קשור למותניה והשליכה אותו על עגלת האוכל. בלעתי בכוח את הגוש בגרוני. פאק.

השיער הכהה הזה, שהיה מוסתר מתחת לכיסוי הראש, הכתפיים הדקות, הלסת הצרה, בגדי הגברים שעדיין לבשה... אלא שבמקום ג'ינס מלוכלך, נעליים קרועות וסוויטשרט רחב שזכרתי, היא לבשה כעת מכנסיים מחוטיים שחורים, חולצה שחורה ועניבת פסים. השפלתי את עיניי. אבל ציפורניה המלוכלכות עדיין הציצו מבעד לכפפות העור קטומות האצבעות.

היא הסתובבה ויצאה מהחדר, כשבדרכה היא אוספת את ז'קט החליפה מעל הכיסא במסדרון, ולובשת אותו כשהיא נעלמת מהעין. עקבתי אחריה במבטי, מתקשה לנשום.

"רבותי," אמר הנסון. "העוזרת של מר טורנס תערכך אותו, ואחד מהם יהיה בקשר. אם סיימתם, אלוהה אתכם החוצה."
"רגע," מייקל נבח. "זאת הייתה העוזרת שלו?"

הוא כיווץ את הגבות, מתקשה לזכור, אבל אז נדלקה נורה בראשו והוא חזר והביט אל עבר המסדרון, אל המקום שבו היא נעלמה, ואז חזר להביט בי. הלסת שלו נשמטה.

"מה היא שמעה, על מה היא הולכת לעדכן אותו?" ויל נשמע ונראה מודאג. "אמרנו משהו רע?"

צחקתי לעצמי, ולפתע הרגשתי את דמי מתלהט מזיכרונות אותו לילה שהחלו לשטוף אותי.

"אתה חושב שהיא זוכרת אותנו?" שאל מייקל.

התחלתי ללכת, וכשיצאתי עם כולם מחדר האוכל, כשאנחנו הולכים אחרי הנסון אל דלת הכניסה, פלטתי חרש, "היא מבינה שהפעם הוא לא נמצא בסביבה כדי להפריע לי?"

פרק 4

קא

לפני שש שנים

מאז האירוע בתא הווידוי הייתי במתח. הצצתי אל מעבר לכתפי בלי הרף, הבטתי שוב על כל אחד כשהלכתי במסדרונות או כשישבתי בכיתה. הנערה בתא הווידוי, בטח הכרתי אותה, נכון? היא בוודאי ידעה מי אני.

לגנוב אותי? מה זה אומר, לעזאזל? הצצתי לעבר הנערות שישבו על ספסלי היציע ופטפטו, מחכות ומוכנות לתת לבחורים במגרש למטה מעט תשומת לב אחרי האימון. כל אחת מהן הייתה יכולה להיות היא. כל נערה בבית הספר הייתה יכולה להיות היא. ואף שאהבתי קצת מסתורין, העדפתי להיות בסוד העניינים. זה שמשחק, לא זה שמשחקים בו. מסרתי את הכדורסל לוויל ורצתי עם כל האחרים לקצה המגרש, עשרים זוגות סניקס נעו לאורך הפרקט בזמן שהכדור החליף ידיים עוד פעמיים ואז חזר אליי. תפסתי אותו, כשאני מתנשם בכבודות וזיעה מצננת את גבי, ונדחפתי אל עמדת ההגנה מאחוריי, מכדרר, מסובב, ואז קולע. הכדור עף באוויר, החליק משולי הסל ואני הידקתי את הלסת כשהוא החמיץ את הסל ונפל לידי המכחות של דיימון.

הוא חיך ורץ לצד השני של המגרש, מרוצה מהכישלון שלי. הכעס הכביד על בטני כמו לבנה, אבל שתקתי. לא הייתי צריך להחמיץ ככה. חשבתי עליה, ואמשיך לחשוב עליה עד שאדע מי היא. הייתי צריך לפרוץ לשם ולהתעמת איתה כשהייתה לי הזדמנות. דיימון מסר את הכדור למייקל, שתפס אותו ורץ לאורך המגרש,

הטישירט שלו מתנופפת ממכנסיו הקצרים מאחור. משהו הבזיק משמאלי וכשהפניתי את ראשי הספקתי לראות מחוץ לאולם את הענפים והעלים על עץ השקמה שגובהו שנים־עשר מטרים, עפים ברוח ומכים על החלון מעל היציע.

“הרוח המזדיינת שוב משתוללת”, אמר ויל שמיהר לעברי. הוא נע בקלילות ובמהירות, משגיח כל הזמן על הכדור, זורק לעברי מבט ומחייך. “זה הולך להיות לילה פרוע, הלילה!”

כן. פרוע. בהשוואה למה?

החברים שלי לא היו צריכים את ליל השטן כתירוץ להתפרע. אבל אני כן. זה היה אחד הלילות בהם הרשיתי לעצמי לקבל החלטות ממש גרועות. החלטות שהתקבלו מתוך תשוקה ואנוכיות, ומצורך לא לחשוב באופן יסודי על כל פרט של כל תנועה שעשיתי כל יום. לא חונכתי להיות מושלם, אבל חונכתי לעשות כל דבר מתוך מחשבה על שלמות. באיטיות, בזהירות, בריכוז... להתייחס למזיגת כוס קפה כמו שאני מתייחס למבחן במתמטיקה. או כשאני מטפל במכונית שלי. או כשאני מזיין בחורה.

והייתי יותר מאשר מוכן לשחרר הכול. הצדדים המוחוספסים שבי השתוקקו לפרוץ החוצה.

אבל עכשיו, במקום לצפות לכל הדרכים בהן עמדתי ללכלך את הידיים הלילה, הייתי אובססיבי לגביה ולגבי השאלה אם אראה אותה או לא. איך אזהה אותה?

החלק הטוב ביותר בשיחה איתה הבוקר היה שלא חשבתי שהיא התכוונה להיות מסתורית או לעצבן אותי כפי שעשתה. היא לא ניסתה לנצל אותי כמו בחורות אחרות. הדברים שהיא לא אמרה היו מעניינים באותה מידה כמו הדברים שאמרה. קוצר הנשימה שלה, הקול הקטן שלה, הפלרטוט שחמק מבין המילים המחושבות שלה, כאילו היא רצתה משהו אבל לא היה לה מושג איך להעז. אהבתי את התמימות שלה, אבל הרגשתי את הרצון העז שלה לקלף אותה מעליה. כל כך מושלמת. “הי, אחי.” מייקל דחק בזרועי. הצצתי לעברו וניסיתי להיראות כאילו לא ריחפתי עכשיו שוב, הוא החווה בסנטרו לימיני. “אבא שלך.”

הפניתי את ראשי אבל שמרתי על הבעה זעופה. אבא שלי עמד בקצה המגרש בידים שלובות על החזה, והסתכל עליי. החליפה השחורה האלגנטית שלבש הייתה ניגוד מושלם לצבע השמנת של הקירות ולחמימות של רצפת העץ במגרש. מה הוא עושה כאן? הוא ידע שאחרי הלימודים אני יוצא לבלות.

שיערו השחור כשיערי נראה מושלם כפי שנראה בבוקר, ועיניו הכהות והגבות המכווצות שהיו מופנות אליי, סיפרו לי שהוא שמח ממזג האוויר, מסופק מהאימון של ליל אמש, או מוטרד לגמרי ממצב העניינים באוקראינה. אף פעם לא ממש יכולתי לדעת.

בלי לבקש רשות לעזוב את האימון, הלכתי לעברו, כשאני שולף את החולצה התחובה מאחורי מכנסיי ולובש אותה.

"אבא, אמרתי, לוקח מגבת שהייתה זרוקה מתחת לספסל ומנגב

את פניי.

הוא לא אמר דבר, וחיכה שאפנה אליו את מלוא תשומת ליבי לפני שידבר. זאת הייתה הברכה שלי וגם הקללה. האבות של החברים שלי היו בני חמישים ומשהו, ואילו אבא שלי היה רק בן ארבעים ושלוש. לא הייתה לו כל בעיה לעמוד בקצב שלי, והייתה לו סבלנות של קדוש. תחבתי את המגבת לתיק שלי והוצאתי מתוכו בקבוק מים. "לא

אחזור לארוחת הערב. אימא אמרה לך, נכון?"

"כן, הוא אמר, ופניו שוב היו שלוות. "אבל הייתי מעדיף שתשנה

את דעתך. אתה יכול לבלות עם החברים שלך בכל לילה אחר."

"לילה אחר לא יהיה ליל השטן." פתחתי את הפקק, ולא יכולתי

להביט בעיניו. "זה רק פעם בשנה, וזאת הפעם האחרונה לפני שאני

עובר לקולג'. אני לא אסתבך."

הוא נותר שקט כששתיתי והמשכתי לארוז את שאר הציוד שלי, בלי להתווכח או לזוז. הצחוק והאנרגיה התגברו כשכולם אספו את התיקים שלהם, ושמעתי את דלת המלתחה נפתחת לרווחה ונסגרת כמה פעמים.

דבר מכל זה לא גרם לתחושה שעניו מביטות בי להתפוגג.

"אתה מאוכזב ממני, אמרתי. "אני יודע."

סגרתי את רוכסן התיק והנפתי אותו מעל ראשי. אבא שלי מעולם

לא אסר עליי משהו, אבל הוא לא היה טיפש. הוא ידע בדיוק מה אנחנו מתכננים לעולל בליל השטן.

"חבל לי שאתה לא מקבל החלטות טובות יותר," הוא הבהיר. "זה הכול."

לבסוף הרמתי את עיניי והבטתי בו. "ההחלטות שלך, אתה מתכוון." "ההחלטות הנכונות." מבטו העמיק. "זאת הסיבה שחשוב לכבד את

המבוגרים ממך. יש לנו הרבה יותר ניסיון בטעויות, קאי." לא יכולתי יותר. חייכתי. "אני אף פעם לא עושה טעויות," השבתי לו.

"או שאני צודק או שאני לומד. ג'אקו ניקו קיז שוקו." ציטטתי אחת מהאמרות היפניות הרבות שהוא דקלם לאורך חיי.

החלשים הם בשר, החזקים אוכלים.

ואף שידעתי שהוא רוצה לומר עוד משהו, הוא רק הנהן והניח לי ללכת כשעל פניו חיוך כמעט בלתי נראה. סוף-סוף.

"אל תשכח את יום ראשון," הוא אמר.

"אני אף פעם לא שוכח."

הסתובבתי והלכתי אל חדר המלתחה. בכל יום ראשון בבוקר הצטרפתי אליו לאימון בדוג'ו בבית שלנו. זה היה הדבר היחיד שעשינו יחד, והוא מעולם לא הבריז. וכך, מובן שגם אני לא.

"אל תיעלב." ויל התקרב אליי, זיעה ספוגה בטישירט שלו ומכסה את צווארו. "אבל אבא שלך מפחיד אותי פחד מוות. אפילו אני רוצה

לזכות באישור שלו, ואני יודע שהוא שונא אותי."

"הוא לא שונא אותך," הרגעתי אותו וחייכתי לעצמי. "הוא מחכה

לגרסה הטובה יותר שלך. זה הכול."

הוא רטן ואני הלכתי אחריו כשדחף את דלת המלתחה.

למען האמת, לא היה לי אכפת אם אבא שלי אוהב את החברים שלי או לא. אבא של דיימון לא אהב אף אחד, והייתי מופתע מאוד אם

אבא של מייקל ידע איך קוראים לי, אחרי כל השנים שעברו. החברים שלי היו פשוט שלי. זה הכול. הם היו נפרדים ממה שהתרחש בבית,

כביתה או לפעמים אפילו בתוך ראשי. זה מה שאהבתי בהם. כשהיינו יחד, היינו בפלנטה משלנו.

אחרי שהתפשטתי והתקלחתי חלפתי ליד שורת הלוקרים, ולפתע החדר היה כל כך רועש עד שבקושי יכולתי לחשוב. כולם היו מוכנים, וגם אני. רצייתי לראות אותה הלילה. היא חייבת למצוא אותי.

פתחתי את הלוקר והתחלתי להוציא את בגדיי. "אוקיי", ויל קרא וסידר את שיערו מול המראה בלוקר שלו. "הבחורות כבר הכינו הכול, והציוד של הפיינטבול הועמס במכוניות," הוא אמר לנו. "נצא לעשות את הקטע שלנו, נהרוג קצת זמן בבית הקברות, ואחר כך ניסע לעיר."

"רגע. לעיר?" דיימון אמר. "אנחנו לא הולכים למחסן?" חייכתי. "החטאים שלך נמחלו, נכון?" שאלתי אותו והזכרתי לו את הווידוי שלו הבוקר. "אתה צריך חטאים חדשים לשבוע הבא. אל תדאג. זה ימצא חן בעיניך."

"כדאי מאוד," הוא אמר והידק את המגבת סביב מותניו. "כי אלוהים, אני צריך שימצצו לי את הזין."

באותו רגע שמענו דלתות לוקרים נסגרות בטריקה, וכשהרמתי את עיניי ראיתי לפתע שלושה מחברי הקבוצה שלנו ממהרים לפנות את השטח. ויל פרץ בצחוק, קימר את גופו ורטט ללא שליטה. דיימון הסתובב וצחק. "היי, לאן כולכם הולכים? כל פה חם ורטוב הוא טוב מבחינתי."

ויל חיך, נד בראשו והרים את ידיו באוויר כדי לתת לדיימון פיה. דיימון חיך ותחב לפיו סיגריה כבויה, אבל אז שאגה הדהדה בחלל המלתחה.

"טורנס!" המאמן צעק. ודיימון מייד ירק מפיו את הסיגריה. "לעזאזל," הוא נהם בקול נמוך.

איך לרנר ידע תמיד מתי דיימון עומד לעשן, אין לי מושג. אבל הכעס שלו לא מנע מוויל לפצוח בשיר Smoking in the Boys Room של Mötley Crüe, בהתגרות.

"אוקיי, בואו נעשה את זה," מייקל קרא והשתיק אותם. "הגיע הזמן." לבשתי את הג'ינס, הבטתי אל השעון מאחורי וראיתי שהשעה כמעט שתיים בצוהריים.

הגיע הזמן לכנס את המסיבה.

סיימנו להתלבש במהירות, ומשכנו מעל ראשינו את הברדסים השחורים, לקחנו את הטלפונים, הארנקים והמפתחות שלנו, והשארנו את כל היתר מאחורינו. הפעמון צלצל וסימן את התחלת השיעור האחרון של היום, וארבעתנו יצאנו אל המסדרון הריק, שומעים את הפטפוטים העמומים של המורים שהמשיכו בשיעור האחרון שלהם בצוהרי יום שישי.

חבל לי שאתה לא מקבל החלטות טובות יותר. זה הכול.

הבטתי שמאלה וימינה וראיתי את אור אחר הצוהריים מטיל את זוהרו בקושי על דלתות הלוקרים הכחולות־ירוקות. הפינות האפלות ארבו מאחור, ולרגע נדיר כולנו עמדנו שקטים, נהנים מהשקט שלפני הסערה.

”בואו נעשה את זה,” אמרתי, מביט לאורך המסדרון ורואה את הענפים עם העלים הכתומים־אדומים מחוץ לדלתות הכניסה משתוללים ברוח.

שמעתי רשרוש מכיוון התיק, וידעתי שוויל מוציא את המסכות שלנו בזו אחר זו. דיימון עטה את הגולגולת השחורה שלו, ששיניה נראו כמו טפרים. ויל הושיט למייקל את המסכה האדומה שלו. החתכים העמוקים על פניה היו מרושעים ממש כמו שפתיים שסועות. ויל זרק לעברי את המסכה הכסופה שלי, עם חרכים קטנים וכהים לעיניים, והחתכים בעורה נראו רעים וקשים. אחר כך הוא הניח על ראשו את המסכה הלבנה עם הפס האדום היורד מטה בצד הפנים. נראינו כמו חוליית חיסול פוסט אפוקליפטית, וזה התאים לאגו של חבורת בנים עשירים ומפונקים, שמעולם לא ידעה פחד.

ויל השליך את התרמיל בחזרה אל המלתחה ואני חבשתי את המסכה כמו קסדה. עצמתי את עיניי והתענגתי עליה. כאן הייתי בלתי נראה. יכולתי להיות כל מי שרציתי.

כאן אני לא מתחבא.

הוצאתי את הטלפון ושלחתי הודעה לקיילי הלפרן במשרד הקבלה, להתחיל לנגן את המוזיקה. בתוך עשר שניות, Sister Machine Gun

התחיל להפציץ מהרמקולים שהיו פזורים במסדרונות ומסביב, ואני הכנסתי את הטלפון בחזרה לכיס האחורי ונשמתי עמוק. מייקל צעד קדימה והביט שמאלה וימינה. "עכשיו," הוא אמר.

"קדימה, קדימה, קדימה!" מקס קייסון צעק אל הרוח, וראשו הציץ החוצה מבעד לחלון מושב הנוסע במכונית.

חצי שעה מאוחר יותר, ארבע-עשרה מכוניות, משאיות ואופנועים עשו את דרכם, עמוסים כמעט עד לנקודת שבירה בכל אחד משחקני הקבוצה שלנו, כמה מהחברות שלהם ועוד כמה שהצטרפו סתם בשביל הכיף. בית הספר לא עצר בעדנו או מנע ממישהו לצאת אל מה שעד מהרה הפך למסורת ליל השטן לחיזוק האחוה והמורל בקבוצה.

ההסתערות שלנו על בית הספר בשעה שתיים בצוהרים כדי להתחיל הכול, הפכה לאחד החלקים האהובים עליי בלילה. ההתפרצות אל הכיתות, לקיחת שחקני הכדורסל – וכל אחד אחר שרצינו – וגרירת כולם החוצה מבית הספר, כל אלה היו כמו סמים ממריצים למוח. כולם התייחסו אלינו בתשומת לב, יראת כבוד ולפעמים פחד. זה היה כוח, ולילה אחד בשנה נהנינו לקבל אותו באספקה בלתי מוגבלת. המורים לא עצרו בעדנו, שוטרים זזו מהדרך, ולזמן מה ממש אהבתי להיות אני. כולם רצו להיות אנחנו.

הפורד רפטור השחור של ויל נסע לפניי, וכל הבחורים ישבו בחלקו האחורי הפתוח, צוחקים וצורחים עם בירות בידיהם. לחלקם היו בקבוקי מים מלאים בנוזל שקוף, השיטה המעניינת שאפשרה שתייה בכיתה.

כל עוד זה נראה כמו מים, המורים אף פעם לא הבחינו בהבדל. כשהמסכה שלי תחובה בקונסולה שלצידי, העברתי להילוך שיש והאצתי קדימה אחרי ויל. דיימון הוביל את שיירת האופנועים, וכשהעפתי מבט שמאלה ראיתי את גאוויין אליסון מאיץ על האופנוע שלו, כשהחברה שלו יושבת מאחוריו ומחבקת את מותניו.

דיימון ודאי ראה אותו מגיע מהמראה הפנימית, כי בדיוק כשגאוויין

האיץ כדי לעקוף את הבמ"ו של דיימון, דיימון סטה שמאלה וחסם את דרכו. צחקתי לעצמי, אבל אז הבחנתי בנער שרכב על אופניים במרחק סנטימטרים ספורים מהמכונית של דיימון, כשהוא סוטה ונופל לצד הכביש, והחיוך נמחק מפניי.

"מה, לעזאזל?" נבחתי והצמדתי בקלות את כף רגלי על דוושת הבלם כדי להאט.

הנער מעד על הקרקע, והתגלגל במורד השיפוע הקטן, ואופניו התרסקו בתוך העשב.

ואילו דיימון והאופנוען פשוט המשיכו קדימה.
לעזאזל איתו.

בלמתי חזק יותר והאטתי את הגי'פ עד שנעצר, וראיתי מולי את אורות הבלמים של ויל וזהרים באדום. שילבתי להילוך סרק, משכתי את בלם היד, וזינקתי מהמכונית.

כשהבטתי על הכביש לפניי, ראיתי מרחוק את דיימון ואת האופנוען עדיין מתחרים. עלה בדעתי של המזדיין הזה לעצור בכלל? "דיימון כזה בן זונה." ויל הביט בי וזינק מתא הנהג, תוך כדי נגיסה מחטיף הבשר המיובש שהחזיק בידו.

מספר בחורים נוספים דילגו מארגז הטנדר גם הם, ויוויל ניגש אל המקום שבו הנער נפל ורכן מטה כדי לעזור לו לקום.
"אתה בסדר?"

הנער עמד על ידיו וברכיו. כשהתקרבתי ראיתי אותו בחטף מבעד לרגלי הבחורים, בזמן שהוא זו ואסף את הספרים שהיו פזורים בצד הכביש. לא שמעתי אותו עונה ולא יכולתי לראות את פניו.
כשוויל אסף שני ספרים שנפלו, ראיתי לרגע את הסל בקדמת האופניים.

"אמרת שאני בסדר," הנער אמר, ואני נעצרתי למראה כובע המצחייה הנופל אל הקרקע.

שיער ארוך וכהה השתולל לפתע והתנופף ברוח החזקה, והבחנתי בפנים רזות ושפתיים מלאות.
זאת הייתה נערה.

אבל היא הייתה לבושה קצת כמונו, בג'ינס וסוויטשרט בצבע כחול נייבי עם ברדס.

היא התקרבה בראש מורכן, ושיערה הסתיר את עיניה כשהוציאה את הספרים מידיו של ויל.

היא נראתה בסדר. יכולנו ללכת.

"כבר ראיתי אותך איפשהו, נכון?" ויל שאל והתכופף להרים את האופניים שלה. "את גרה בסביבה? אנחנו יכולים לקחת אותך הביתה. תיכנסו."

"לא." היא הושיטה את ידיה כדי למנוע ממנו לגעת באופניים שלה.

"אמרתי שאני בסדר. פשוט תלכו. בבקשה."

צמצמתי את עיניי לעומתה והתקרבתי אליה.

בדיוק אז שניים מהבחורים הרימו כמה מהספרים, הראו אותם זה לזה, וצחקו. היא קפאה במקומה ונעצה את מבטה בקרקע. הג'ינס שלה היו מטונפים. כתמים כהים כיסו את ברכיה, אבל לא ראיתי דם. לא חשבתי שהיא נפגעה.

"כדאי שפשוט ניקח אותה איתנו, בנאדם, מישהו אמר.

"כן, אפשר קודם לעשות לה אמבטיה?"

"מספיק," נבחתי וקטעתי אותם. "תחזרו לטנדר. הבירות שלכם מתחממות."

הם התפזרו, ויל חזר לתא הנהג במכונית שלו, שולח מבט נוסף אל הנערה שאספה בזריזות ובשקט את הספרים שלה, והתעלמה מאיתנו.

היא ודאי הייתה בת גילנו, אבל לא היה ספק שהיא לא אהבה לקבל תשומת לב. במיוחד אם שופטים על פי הבגדים המרופטים שלבשה ונעל הוואנס הישנה שהייתה מונחת על הקרקע. ודאי נשמטה לה מהרגל בנפילה. למה לא היו לה גרביים? מזג האוויר היה קר.

כרעתי והרמתי דוושה שנשברה ונפלה מהאופניים שלה.

"את לא יכולה לרכוב על האופניים האלה, ילדה," אמרתי לה.

"הדוושה שבורה."

החזקתי אותה מתחת לפנייה, והראיתי לה.

"אני אסתר. היא נעמדה, עטפה בחוזקה את כל הספרים שלה בזרועותיה והתעלמה ממבטי.

היא הייתה תמציתית משהו, לא?

לא ידעתי אם היא פוחדת מאיתנו או עצבנית ממה שקרה, אבל היא כהחלט לא רצתה למשוך תשומת לב.

"ויל אמר שאת גרה לא רחוק?" שאלתי. "אני יכול לזרוק את האופניים לג'יפ שלי ולקחת אותך..."

"אמרתי שאני אסתר, היא אמרה, עדיין בראש מורכך. "רק לכו." לא יכולתי שלא לחייך. היא נראתה נואשת כל כך שנלך. כאילו פחדה שמשהו רע יקרה. מה היא חשבה שנעשה לה?

פניתי ללכת אבל הבחנתי בספר על הקרקע, וכמעט דרכתי עליו. התכופפתי והרמתי אותו, ולקח לי רגע לקלוט את הבחורה אדומת השיער בגלימה בצבע ירוק ברקת שעל הכריכה. שדיה בלטו, בעת שבחור שרירי בחולצה חיבק אותה בדרמטיות, שיערו ושמלתה התנופפו ברוח. פניתי אליה בנחירת בוז והושטתי לה אותו.

"שתוק," היא מלמלה למראה החיוך על שפתי, וחטפה ממני את הספר. כרעתי פעם נוספת ואספתי את הנעל שלה מהקרקע, ואחר כך הרמתי את כף רגלה.

עורה היה קפוא ונרתעתי בהפתעה. הגי'נס שלה היה מחורר בכל מקום ולא היו לה גרביים. למה היא לא הייתה לבושה כמו שצריך? היא משכה ממני את כף רגלה והושיטה את ידה אל הנעל שלה. "אני יכולה לעשות את זה."

אבל אני הידקתי את אחיזתי ובמבט ספקני הרמתי את כף רגלה. "אלוהים, אתה לא קולט רמז?" היא התפרצה. "אולי כדאי שאת..." "תוריד את הידיים," מישהו מאחוריי הורה לי.

סובבתי את ראשי וראיתי כמה גברים שהגיעו ואת אופנועי הספורט שלהם שחנו באמצע הכביש. בגלל קול מנוע הטנדר של ויל לא שמעתי אותם כשנעצרו.

נעמדתי וראיתי אותם מתקרבים וממקמים את עצמם ממש מול הנערה, חוצצים בינינו.

מה, לעזאזל?
 "סליחה?" חיפשתי אותה מאחוריהם.
 "היא בסדר," אמר גלוח הראש שלבש טישירט לבנה ועמד באמצע.
 "אנחנו נמשיך מכאן."
 פלטתי צחוק, הרגשתי את ויל מתקרב אליי בצעדים איטיים מהצד
 וראיתי את מייקל מגיע.
 "מי אתם, לעזאזל?" שאלתי.
 אבל הוא רק התעלם ממני, הפנה את ראשו ולחש, "תרימי את
 הברדס שלך."
 היא צייתה וכיסתה את עצמה בזריזות, בסנטר שמוט. שני בחורים
 איגפו את ראש-גלוח, ויל ומייקל איגפו אותי, וכולנו ניצבנו כחומות.
 "תסתלקו מכאן," הורה לי הגבר שעמד באמצע.
 "כן, אין סיכוי," הטיתי את ראשי וניסיתי ליצור קשר עין עם הבחורה
 מאחוריהם. "את בסדר? מי אלה?"
 הם אולי היו האחים שלה, אבל הם לא היו דומים לה כלל.
 היא הגניבה מעלה כמה מבטים, ואז ראיתי את זה. חיוך קטן עלה
 על שפתיה ומבט משועשע חלף בפניה, וכל הביישנות שלה נעלמה
 לפתע. "הם הרבה יותר מכם, פרשים."
 החברים החדשים שלה פרצו בצחוק ונראו זרחים.
 זקפתי את הסנטר.
 "נלך," אמר לה ראש-גלוח.
 הם עברו על פנינו ושלחו לעברנו מבטים חודרים, הצעירה הלכה
 בעקבותיהם, וכשחלפה לידי, התחככה בזרועי. שאפתי ריח קל. לפתע
 האנרגיה באוויר הייתה כל כך סמיכה שאפשר היה לאחוז בה. היה בה
 משהו מוכר, בנערה.
 היא הושיטה את הספרים לבלונדיני הגבוה שענד שרשרת כסף סביב
 צווארו, בעוד השני תולה את אופניה על כתפו ומתיישב על האופנוע שלו.
 היא טיפסה והתיישבה מאחורי ראש-גלוח, ואני צמצמתי את עיניי
 והבטתי בה כורכת סביבו את זרועותיה.
 כשהאופנועים שלהם ניעורו לחיים צעדתי קדימה.

היא הביטה מעבר לכתפה בפעם האחרונה, וסוף־סוף ראיתי את עיניה. ירוק יפילה עם נגיעות זהב. "חשבתי שיש כמה אנשים שאתם רוצים להפחיד הלילה," היא אמרה.
מה?

היא הסבה את ראשה אבל לא הספיקה להסתיר את החיוך המלגלג על פניה, והם הסתלקו משם, שלושת אופנועי הספורט מאיצים ומזומזמים על הכביש.

מה לעזאזל היא אמרה? איך היא...?
הידקתי את הלסת, וההבנה הכתה בי.
הלילה צעיר. אולי תמצא מישהי אחרת להפחיד הלילה.
הנערה מתא הווידוי היום. פאק, זאת הייתה היא.
הבטתי בה ובשמוקים האלה נעלמים, וכל מה שאמרתי לה היום חוזר והתנגן בתוך ראשי. איך היא ידעה מי אני? ולמה מעולם לא ראיתי אותה קודם?

היא עבדה עליי.
כמה בטוחה ופאקינג חצופה היא נעשתה כשהם הגיעו. היא חשבה שהבחורים האלה – מי שהם לא היו – יעמידו אותנו במקומנו. אנחנו שיחקנו בלהיות רעים, והם היו הדבר האמיתי. זה מה שהיא חשבה?
"אתה מכיר אותה?" מייקל שאל לצירי.
התמקדתי בכביש לפניי ולא ידעתי איך לענות.
"אם אתה רוצה אותה, היא שלך," מייקל אמר.
שמרתי את החיוך שלי לעצמי. מייקל דיבר על נשים באותו אופן שבו דיבר על צי'זבורגרים. זה באמת היה כל כך פשוט.
"רוצה אותה?" ויל הצטרף. "למה לעזאזל שהוא ירצה אותה, כשיש לנו בחורות משובחות בתוך המכוניות? ראית איך היא הייתה לבושה? בלי איפור, בגדים של בחורים... היא פמיניסטית!"
עצמתי את עיניי וצחקתי לעצמי. אלוהים. "חשבתי שאתה אוהב בחורות קשות להשגה?" צחקתי והסתובבתי להביט בו.
אבל הוא רק עיקם את שפתיו, מושא האובססיה הסודי שלו לא הייתה מטופחת יותר מאשר הבחורה שזה עתה הסתלקה. "כן, טוב..."

אתה רוצה שאקרא לדיימון, או מה?" הוא שאל. "מישהו אמר שהיא עובדת אצלו בבית."

באמת?

"לא," עניתי. "אני לא רוצה שהוא יגיד לי שום דבר עליה. אגלה בעצמי."

הוא ממילא כבר נעלם, קרוב לוודאי שהיה עכשיו כבר בבית הקברות. "אז אנחנו הולכים לחטוף אותה?" מייקל חקר.

אבל אני רק בהיתי לפנים וחשבתי.

היא זרקה לי כפפה, לא? היא דאגה ליידע אותי מי היא לפני ההימלטות הקטנה שלה עם השמוקים האלה. כדי שאדע שהיא תפסה אותי היום רק כשחשבה שתוכל לחמוק מאיתנו.

הנהנתי בקושי, כל שריר בגופי היה הדוק כחבל מתוח. "קודם אני רוצה להפחיד לך את הצורה."

שמעתי את מייקל צוחק בשקט וראיתי אותו מסתובב וצועק, "הי, דייטון!" הוא קרא לעבר אחת המכוניות, וראיתי אותו משליך את המפתחות שלו לאורך שורת המכוניות. "תחליף איתי מכונית. ותפנה את כולם משלך! אני צריך את הארגז מאחור."

ויל קרא בהתרגשות וחיכך את ידיו זו בזו, ופתאום היה מעוניין בתוכנית הזאת.

הסתובבנו לתת את המפתחות שלנו לאחרים כדי שייסעו לבית הקברות, ושלושתנו נוכל לנהל את המבצע הזה יחד. זאת תהיה מתיחה קיצונית יותר מאלה שאהבנו בדרך כלל, אבל לא יכולתי לעצור את עצמי.

לא רציתי לעצור את עצמי.

רציתי לפרוץ כל מחסום בראשי ולרוץ כל כך מהר שלא יהיה לי זמן לחשוב. באותו הרגע, מבחינתי, הלילה לא יגיע לקיצו לעולם.

היא שיחקה איתי היום.

ועכשיו אני אשחק איתה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן